

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ

1983

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 796

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

«ΚΑΘΑΡΘΩΜΕΝ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ...»

Εύρισκόμεθα εἰς τὸ ὡραῖον, εὐγενὲς καὶ ψυχω-
φελὲς ἀγωνιστικὸν Στάδιον τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης
Τεσσαρακοστῆς κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀγιωτάτη ἡμῶν
Μήτηρ, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, στοιχοῦσα Πατε-
ρικοῖς κελεύμασιν, μᾶς καλεῖ εἰς περισυλλογὴν,
αὐτομελέτην, αὐτοσυγκέντρωσιν, κατάνυξιν καὶ εἰλι-
κρινῇ μετάνοιαν, ὥστε ἐπαξίως νά συμμετάσχωμεν
εἰς τὸ Φρικτὸν Πάθος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ.

Ὁ Χρόνος τῆς προσαίρου ζωῆς μας ποικίλει
ἀπὸ χαρὲς, λύπης, ἀπογοητεύσεις, ἀναστατώσεις,
ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ καθα-
ρότητα — σπανίως — βίου. Ἀνάμικτη ἡ ζωὴ μας
ἀπὸ ἐλαχίστην καλωσύνην ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλὰ
κακά παντὸς μεγέθους. Πολλοὶ καὶ ποικίλοι οἱ πει-

ρασμοὶ εἰς τὴν ζωὴν μας! Πολλοὶ καὶ ποικίλοι αἱ
ἁμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων!

Ἄμαρτίαι σαρκικαί, πνευματικαί, ψυχικαί! Ἄ-
μαρτίαι κατὰ νοῦν καὶ κατὰ διάνοιαν. Ὅλα τὰ
ἁμαρτήματα ἀποτελοῦν συγκλονιστικοὺς δονισμοὺς
οἵτινες δημιουργοῦνται ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ ἀν-
θρώπου, αὐτοῦ κέντρου τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθη-
μάτων, ἐκ τῶν ἐφιαλτικῶν καὶ ἁμαρτωλῶν λογισμῶν
του. Καὶ τότε πονεῖ ὁ ἄνθρωπος, διότι διακόπτεται
ὁ ἅγιος δεσμὸς μας μετὰ τοῦ ἁγίου καὶ Καθαρω-
τάτου Κυρίου ὡς ἀποστρεφόμενου τὸ κακὸ καὶ τὴν
ἁμαρτίαν, καὶ τότε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται
ἀφορήτως τραγικὴ.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, «λιμὴν τῶν
χειμαζομένων καὶ Καταφύγιον τῶν θλιβομέ-

νων», εἰς ὀρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους, ὅπως ἰδιαίτερος κατὰ τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν προσκαλεῖ τὰ πιστὰ Της τέκνα εἰς ἀφύπνισιν ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας ψάλλουσα: «**Ψυχὴ μου, ψυχὴ μου, ἀνάστα τί καθεύδεις; ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΓΓΙΖΕΙ ΚΑΙ ΜΕΛΛΕΙΣ ΘΟΡΥΒΕΣΘΑΙ.**».

Λόγια δυνατὰ καὶ συγκλονιστικὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀκουσθοῦν, σήμερον, ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ἀφοῦ, ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ τόσον ἐντονα κατατυραννεῖ, τὸ ἄτομον τὴν οἰκογένειαν καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ταρραμένης γῆς.

Καλεῖται λοιπὸν κάθε ψυχὴ εἰς ἀνάνηψιν, εἰς ἀνόρθωσιν, εἰς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν, ὥστε ἔτσι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ Θαῦμα τῆς κατὰ Χριστὸν ἀναγεννήσεώς μας καὶ τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου ἐνώσεώς μας.

Αὐτὸ τὸ Θαῦμα τῆς διὰ τῆς μετανοίας ἀλλαγῆς ἀποθαυμάζων μεγάλος ἀρνητὴς καὶ κατόπιν μετανοημένος ἔλεγεν: «**Ἠθικὴ καὶ διδασκαλία ποὺ παίρνει τὰ ἀνθρώπινα ψυχικὰ συντρίμια καὶ τὰ ἐπανασυνδέει καὶ δημιουργεῖ ἕναν κολοσσὸν ἠθικῆς τελειότητος καὶ ἐκπάλλου ἀγιότητος, αὐτὴ ἡ ἠθικὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνθρώπου ἀλλὰ μόνον Θεοῦ.**» Καὶ αὐτὸ πραγματοποιεῖται μόνον εἰς τὴν κρυσταλλίνην καὶ καθαρωτάτην διδασκαλίαν τοῦ Ὁραίου Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας Ὁσὶς μετ' οὐ πολὺ, ἔρχεται χάριν ἡμῶν εἰς ἐκούσιον Πάθος. Διὰ τοῦτο ἃς σπεύσωμεν, ἀδελφοί μου, εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν ὥραιαν ταύτην περίοδον καὶ ἃς ἀκούσωμεν τὴν προσκλητήριον Φωνὴν τοῦ Σωτῆρος μας.

Ἰδοὺ καὶ ἐφέτος πάλιν νέαν προθεσμίαν παρέχει ἡμῖν ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τῆς περιόδου ταύτης! Ὡς δὲν ἐπράξαμεν κατὰ τὸ παρελθόν, ἃς τὸ πράξωμεν τώρα, **ΣΗΜΕΡΟΝ, ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ**, κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατανυκτικῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἀς μὴν ἀναβάλλωμεν, «**Οἱ καιροὶ οὐ μενετοὶ**» καὶ διότι κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Θεῖον Παῦλον, «**ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν**»...

Ἔτσι μὲ τὴν αὐθόρμητον καὶ ἄνευ ἀναβολῆς ἀνόρθωσιν καὶ μεταβολὴν μας μιμούμεθα τὸν ἄσωτον τοῦ Ἱ. Εὐαγγελίου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου ἀντικατοπτρίζεται ἡ ζωὴ παντὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἔλαβεν τὴν ὀριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν τῆς ἐπιστροφῆς του μὲ τὰ δυνατὰ ἐκεῖνα λόγια ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας του, «**ΑΝΑΣΤΑΣ ΠΟΡΕΥΣΟΜΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ**»...

Τότε, φίλτατε Ἀναγνώστα, θὰ αἰσθανθῶμεν ἐντὸς ἡμῶν «**τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ**», τότε θὰ λουσθῶμεν μέχρι τὴν ἐσωτάτην φύσιν ἀπὸ τὰς

ζωογόνους αὔρας τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τότε ἡ καρδιά μας θὰ γίνῃ «**κῆπος μεθύων**»...

Τότε πρωτόγνωρα συγκινητικὰ αἰσθήματα θὰ θάλουν ὡς εὖοσμα ἄνθη εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ τότε νέαι ἀποφάσεις, ὑψηλαί, Θεάρεστοι καὶ κοσμογονικαὶ θὰ πλημμυρίζουν αὐτήν! **Ναί!** Ἔτσι θὰ γίνῃ ἡ ψυχὴ κάθε μετανοοῦντος, «**Καὶ ἔση ὡς κῆπος μεθύων καὶ ὡς πηγὴ ἥν μὴ ἐξέλιπεν ὕδωρ.**».

Ἰδοὺ ἕνας ἄνθρωπος ὡς παράδειγμα ὅστις ἐκ τοῦ βούρκου τῆς ἁμαρτίας ἀνεδείχθη εἰς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, Οἶερος ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΙΠΠΩΝΟΣ. Ὁ Ἱερὸς οὗτος Πατὴρ εἶχεν τὴν πείραν τῆς ζωῆς ἄνευ Θεοῦ. Ἀλλ' ὁμως κάποιοι ἡμέραν ἔκαμεν τὴν ἁγίαν Προσπάθειαν διασπάσεως τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ τότε «ἐμέθυσε» ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὸ Θεῖον Νέκταρ τῆς συγγνώμης τοῦ Κυρίου καὶ τότε ἔψαλεν τὸ «τραγούδι τοῦ Λυτρωτοῦ Του». «**ὦ! Θεέ μου καὶ Κύριέ μου! Ἡ ψυχὴ μου ποθεῖ Ἐσένα! Κύριέ μου, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου! Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ πάρε τὴν καρδιά μου τὴν ἀξιολύπητην... Πόσον βαρεῖα εἶναι ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα μὲ πόσῃν λαχτάρα τώρα ὑψώνεται πρὸς Σέ, σὰν τὸ ὀλόχρυσον λιβανιστήρι, τ' ὀλόγιον ἀπὸ θράκα καὶ μοσχοθυμίαμα...**».

ΧΡΙΣΤΙΑΝΕ, θέλεις καὶ σὺ νὰ ὑμνήσῃς τώρα τὸν Θεὸν καὶ Κύριόν μας μὲ τὸν ἴδιον τόνον χαρᾶς ὅπως ὁ Μεγάλος μετανιωμένος τῆς Ἱππῶνος, τότε γονάτισε καὶ σὺ, μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένον καὶ Ἀκανθοστεφανωμένον Θριαμβευτὴν Καὶ Σωτῆρα μας καὶ πίστευσέ με, «**ἡ καρδιά σου θὰ γίνῃ κῆπος μεθύων**».

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΚΛΙΜΑΞ

«Ὅπως ἀκριβῶς τ' αὐτὰ τῶν ὀρνίθων μέσα εἰς τὸν κόπρον θερμαινόμενα προστατεύονται καὶ ζωογονοῦνται, οὕτω καὶ οἱ μὴ φανερούμενοι λογισμοὶ ζωογονοῦνται καὶ εἰς ἔργα μεταστρέφονται.

«Ὅπως ἀκριβῶς ὁ σίδηρος ἔλκεται ἀπὸ τὸν μαγνήτην διὰ βίας, ἀπὸ φύσεως ἀρρήτως οὕτως οἱ ποτισθέντες ἀπὸ τὰς προλήψεις καὶ κακὰς συνηθείας, ἀπὸ αὐτὰς τυραννοῦνται.

1821

ΦΩΤΕΙΝΟΣ ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

Ἡ Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἄλλη περίπτωσιν Ἐθνους, ποῦ νὰ περιφρονῇ τὴν ὑλικὴ δύναμιν τῶν ἀντιπάλων του καὶ νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ τὶς ὑποδείξεις τῆς ψυχρῆς λογικῆς. Μόνον ἡ ὡραία πατρίδα μας, ἐδίδαξε τὴν ἀνθρωπότητα στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, ὅτι ὡραῖος εἶναι ὁ θάνατος, σὰν εἶναι γιὰ τὸ χρέος, καὶ ἀπέδειξε τὴν ἐμφυτὴ τᾶσι τῶν παιδιῶν τῆς πρὸς τὴν Ἐλευθερίᾳ καὶ τὴν ἀφθαρτὴ δόξα ἀντὶ τῆς ὑλικῆς ὑπεροχῆς.

Σ' αὐτὸν τὸ δρόμο βάδισαν παπποῦδες καὶ προσπάπποι μας ἀπὸ αἰῶνες, σ' αὐτὸν τὸν δρόμο βαδίζουμε ἐμεῖς, καὶ σ' αὐτὸν τὸν δρόμο θὰ βαδίσουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια μας. Ὅσο ὁ ἥλιος θὰ φωτίζῃ τούτῃ τὴν ἀγαπημένη γωνιά τῆς γῆς, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ δρόμος μας, ὁ δικός μας δρόμος, ὁ ἑλληνικὸς δρόμος, ὁ δρόμος τῆς ἀνδρειωσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας, ὁ δρόμος τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ, ὁ δρόμος τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Κι' ὅταν γιορτάζωμεν τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγενεσίας καὶ φέρνουμε στὴ θύμησί μας τὰ κατορθώματα τῶν προγόνων μας τοῦ 1821 δοκιμάζουμε ἐκπληξὶ καὶ θαυμασμό. Ἀνυπέρβλητα ἦσαν τὰ ἐμπόδια ποῦ συνάντησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξεγέρσεως. Εἶχε γεμίσει ὁ τόπος μας τουρκιά, στοὺς τρούλλους τῶν Ἐκκλησιῶν μας στήθηκαν μισοφέγγαρα. Στὸ χῶμα μας λίμναζε τὸ δάκρυ καὶ τὸ αἷμα. Ἡ φωτιά, ὁ θάνατος καὶ ἡ συμφορὰ εἶχαν σκεπάσει τὰ πάντα, τίποτα δὲν ὥριζαν οἱ ραγιάδες, σπῆτι, οἰκογένεια, περιουσία. Τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων δοκιμαζόταν ἀπὸ τὸν ἐξιλαμισμόν τῶν παιδιῶν του μὲ τὸ ἀπᾶνθρωπον παιδομάζωμα. Σκληρὴ καὶ ἀνυπόφορη ἦταν ἡ ζωὴ τῶν ὑποδούλων κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς δουλείας: γιὰ τὴν «ὅλα τᾶσκιαζε ἡ φοβέρα καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά». Ὅλα αὐτὰ προκαλοῦσαν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ὀργὴν τῶν ὑποδούλων, ποῦ κάθε τόσο ξεσηκώνονταν... καὶ κάθε τόσο ξανά: Μὲ φωτιά καὶ θάνατο τοὺς ἔφραζαν τὸ δρόμο. Ἔτσι ἀπὸ τὸ 1453, κι' ἔτσι, συνέχεια, ὡς τὸ Εἰκοσιένα! «ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ» πάει νὰ πῇ ἡ ὥρα τῶν Ἑλλήνων, εἶναι ἡ ὥρα ποῦ οἱ Ἕλληνες ἔπειτα ἀπὸ πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις αἰώνων, βλέπουν καθαρὰ πῶς ὅ,τι εἶναι νὰ γίνῃ μοναχοὶ τοὺς θὰ τὸ κάνουν καὶ ὄχι μὲ τὶς δυνάμεις καὶ τὶς ψεύτικες ὑποσχέσεις τῶν ξένων, ποῦ πάντα ὑπηρετοῦν δικὰ τοὺς συμφέροντα. Καὶ τὰ βήματα τῶν γιγάντων συνεχίζονται ἀσταμάτητα στὸ δρόμο γιὰ τὴν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Ἔτσι ἰδρύθηκε ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ποῦ

τὰ πλοκάμια τῆς ξαπλωθήκανε σὲ ὅλους τοὺς τόπους, ποῦ ζοῦσαν διεσπαρμένοι οἱ Ἕλληνες. Ὅμως παρὰ τὶς θυσίες σὲ αἷμα προστεθήκανε καὶ θυσίες σὲ χρῆμα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων. Ἡ Ἐκκλησία προσέφερε τὰ ἀφιερώματα καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν Ναῶν τῆς διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀγῶνος. Οἱ Πρόκριτοι τῶν νήσων, οἱ προεστώτες τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγρότες, καὶ οἱ ποιμένες ἀπὸ τὸ ὑστέρημά των ἐνίσχυσαν οἰκονομικῶς τὸν ἀγῶνα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἰδιαίτερος καταξιώνει τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ προδίδει τὸ μεγαλεῖον τῆς εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας ὁλοκλήρου τοῦ Ἐθνους, καὶ ὄχι ἔργον μιᾶς μόνον κοινωνικῆς τάξεως ἢ μιᾶς ὀρισμένης περιοχῆς, ἦτο ἀνάγκη, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλεν ἡ κοινὴ συνείδησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ σημαντικώτερος παράγων ἐκρήξεως τῆς ἐπανάστασεως ἦταν ἡ δύναμις, ποῦ συνεκράτη τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνας διὰ δεσμῶν ἀλύττων σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς δουλείας. Ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις, τὸ Ἐθνικὸν φρόνημα καὶ ἡ γλῶσσα ἐσφυρηλάτησαν μέσα στὴν ψυχὴν των τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἐλευθερίας, καὶ ἐνεφύσησαν τὸν πόθον τῆς ἐξεγέρσεως πρὸς ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς δοκιμασίας τῆς δουλείας. Τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1821 ἔγκειται κυρίως εἰς τὴν ὁμόθυμον συνεργασίαν ὅλων τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἀνεξαρτήτως γένους καὶ τόπου καταγωγῆς ἔσπευσαν νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες των εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ μένει ἀθάνατον. Κάμπτεται πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ πάλιν ὀρθώνεται, διὰ νὰ φέρῃ τὸ αἰσιόδοξον μήνυμα τῆς Ἐλευθερίας.

Ἄς κλίνωμεν εὐλαβικὰ τὰ γόνατα σήμερα στὴν ἀνάμνησιν τῶν ὑπερόχων μαχητῶν τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου, οἱ ὅποιοι ἔπесαν, γιὰ νὰ παραμείνῃ ὀρθία καὶ ὡραία ἡ Πατρίδα μας. Ἀσφαλῶς οἱ ψυχές τους, οἱ εὐγενεῖς καὶ ὡραῖες, θὰ ἀγάλλωνται, καθὼς θὰ πετοῦν, ἀόρατες, στοὺς χώρους τῶν εὐλαβικῶν Μνημοσύνων, γιὰ τὴν θὰ βεβαιώνωνται ὅτι ἐκείνη ἡ προσφορὰ καὶ ἡ θυσία τοὺς διατηρεῖται ζωηρὴ στὴ Μνήμη τοῦ Ἐθνους.

Πρὸ πάντων ὅμως ἂς ἔχωμεν ἀστέρα ὁδηγόν ὅλοι τὸ παράδειγμα τῶν ἡρωικῶν ἐκείνων ὑπερασπιστῶν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς φιλάτης μας Πατρίδας, ἔτοιμοι καὶ ἐμεῖς, ἂν χρειασθῇ, νὰ προσφέρωμε στὸν ἱερὸ βωμὸ τῆς καὶ αὐτῇ τῇ ζωῇ μας «Ἄν εἶναι νὰ πεθάνωμε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, θεία εἶναι ἡ δάφνη. Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει».

Ἡ Γωνία τοῦ Ἀναγνώστου

Ἡ σωστή μας «τοποθέτησις» ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ

Ἡ Ἐκκλησία βοᾷ καὶ ἐπισύρει τὴν προσοχήν μας, ἀγαπητοὶ φίλοι, πῶς πρέπει νὰ προσευχόμεθα μπροστὰ στὸν Κύριον, καὶ μᾶς καθοδηγεῖ «τί νὰ λέμα σ' Αὐτόν», ποὺ τείνει πάντοτε «εὐήκοον οὖς» γιὰ νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

Δὲν θὰ πρέπη νὰ παραδράμουμε χωρὶς νὰ ἐπισημάνουμε τὸ τί «διηγείται» τὸ Δοξαστικὸν τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Τὸ ἀκούσαμε, τὸ ψάλλαμε καὶ μᾶς κατένυξε, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ μὴ τὸ «ἐπισημάνουμε» ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη, μιὰ καὶ ποὺ οἱ ἔννοιές του εἶναι τόσο βαρυσήμαντες καὶ ποὺ ἡ Ἐκκλησία τὰ προβάλλει ὡς συνθήματα τῆς ἐποχῆς ποὺ περνᾶμε. Εἶναι ἀδιανόητο τὰ συνθήματα ποὺ προβάλλει ἡ Ἐκκλησία νὰ τὰ αἰσθανόμεθα «ρηχῶ τῷ τρόπῳ. Καὶ ὅχι νὰ κάμωμεν τὴν κανονικὴν τους ἐμβάθυνσιν. Τὸ δοξαστικὸ αὐτό, ποιῆμα Γεωργίου (προφανῶς Δομεστίκου - 10ος αἰών).

*«Ταῖς ἐξ ἔργων καυχῆσεσι, Φαρισαῖον δικαι-
οῦντα ἑαυτὸν κατέκρινας Κύριε καὶ Τελώνην
Μετριοπαθήσαντα καὶ στεναγμοῖς ἰλασμὸν αἰ-
τούμενον, ἐδικαίωσας. Οὐ γὰρ προσέειπας, τοὺς
μεγαλόφρονas λογισμοὺς καὶ τὰς συντετριμμέ-
νας καρδίας οὐκ ἐξουθενεῖς, δι' ὃ καὶ ἡμεῖς σοὶ
προσπίπτομεν ἐν ταπεινώσει, τῷ παθόντι δι'
ἡμᾶς παράσχου τὴν ἄφεσιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος».*

Ἐλαφρὰ προσαρμογὴ στὴν καθομιλου- μένη

«Κύριε κατέκρινas τὸν Φαρισαῖον ποὺ ἤθελε νὰ δικαιώσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ προβάλλοντος στὰ ὅμματά Σου τὰ ἔργα του, τὸν δὲ Τελώνην ἐδικαίωσας ἐπειδὴ μὲ ταπεινόφρονα γνώμην καὶ στεναγμοὺς ἐκ βάθους καρδίας ζητοῦσε ἰλασμὸν -συγχώρεσιν- ἀπὸ Σένα, διότι ἀπο-
κρούεις τοὺς λογισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου ποὺ
ξεκινοῦν ἀπὸ υπερήφανον γνώμην, αὐτοὺς δὲ
ποὺ μὲ συντετριμμένη καρδίαν προσεύχονται
ἐνώπιόν Σου, εὐμενῶς τοὺς ἀκούεις καὶ τοὺς
δικαίωνεις. Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς πίπτουμε στὰ
πόδια Σου μὲ ταπεινώσιν, Σὲ Σένα ποὺ ἔπαθες
γιὰ μᾶς γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃς, δῶσε μας τὴν
ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν παρέχων τὸ Μέγα Ἔ-
λεος».

Ἐφ' ὅσον ἡ καρδιά μας εἶναι δοσμένη αὐτὲς
τὶς ἅγιες μέρες στὶς ὑψηλὲς ἔννοιες ποὺ περιέχονται
στὴν ὕμνολογία τοῦ Τριωδίου καὶ φροντίζουμε,
ὅσο εἶναι δυνατόν, ν' ἀκοῦμε νὰ ἐνστερνιζόμεθα
καὶ νὰ κάνουμε ἓνα ἀγῶνα γιὰ νὰ φθάσουμε
«κάποια μέτρα» ποὺ ψάλλῃ ἡ Ἐκκλησία, ὡς φροντί-
σουμε νὰ ἀποφύγουμε τὴν Φαρισαϊκὴν καυχησιο-
λογίαν. Ναί, μὲν αὐτὰ ποὺ ἔλεγεν ὁ Φαρισαῖος,
ἦταν σωστά, ἀλλὰ ὁ τρόπος ποὺ τὰ ἐνεφάνισεν
Σ' Αὐτὸν ἦταν ἀπορριπτέος καὶ ἀπαράδεκτος.

Σὲ ποῖον ἐτόλμησε νὰ καυχῇθῃ; Αὐτὸν ποὺ
δοξολογοῦν τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ἐπίγεια. Σ' Αὐτὸν
ποὺ δὲν τολμοῦν ν' ἀτενίσουν τὰ ἐξαπτέρυγα
Χερουβεὶμ καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφεῖμ, καλύπτοντα
πρόσωπον καὶ σῶμα μὲ τὰ φτερά τους «ἐξ πτε-
ρυγες τῷ ἐνὶ καὶ ἑξ πτέρυγες τῷ ἐνὶ», ὡς ἀναφέρει
ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὴν θείαν του λειτουργίαν.

Σὲ ποῖον ἐτόλμησε νὰ καυχῇθῃ ὁ μέγας Φαρισαῖος! Σ' Αὐτὸν «ποὺ ἐκένωσεν ἑαυτὸν δοῦ-
λου μορφὴν λαβὼν» (Φιλιππισίους Β-7) γιὰ νὰ μᾶς
δείξῃ τὴν ἐσχάτην ταπείνωσιν ποὺ πρέπει νὰ ἐγκολ-
ποθοῦμεν. Πῶς θὰ μπορούσαμε ἐμεῖς νὰ καυχῇ-
θῶμεν ἐνώπιόν Του, ὅταν ξέρουμε πῶς τὰ πάντα
εἶναι δικὰ του, πῶς ἡ ὑπαρξὶς μας «ἐκ μὴ ὄντων»
παρήχθη ἀπ' Αὐτόν, πῶς αἱ τρίχαι τῆς κεφαλῆς
μας εἶναι ἡριθμημέναι ἀπ' Αὐτόν (Λουκᾶ ΙΒ-7).
Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις πῶς ἦταν δυνατόν νὰ τολ-
μήσουμε νὰ ποῦμε Σ' Αὐτόν πῶς κατ' εἴμασθε;
Ἐὰν ὁ Δαβείδ καλεῖ ἑαυτὸν «Γῆ καὶ σποδὸν»
πῶς θὰ μπορούσαμε ἐμεῖς οἱ «ἀνύπαρκτες ὑπάρ-
ξεις» νὰ ἐπιδείξουμε ἔργα; Καὶ ὡς ἦτο φυσικὸν
ὁ Φαρισαῖος κατεκρίθη πολλῶ μᾶλλον ὅταν ἤθελε
νὰ συγκρίνῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι δὲν ἦταν «ἄρπαξ,
ἄδικος καὶ μοιχὸς» ὥσπερ καὶ οὗτος ὁ Τελώνης.
Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸν κατέδίκασεν ἀμετάκλητα
διότι ἤθελε νὰ συγκρίνῃ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸν
Τελώνην καὶ νὰ ἐπιφέρῃ κρίσιν, ποὺ ἀνήκει Σ'
Αὐτόν ποὺ θὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκροὺς. Πῆρε
στὰ χέρια του νὰ δικάσῃ τὸν συνάνθρωπόν του
ποὺ εἶχε καὶ αὐτός τὰ ἴδια δικαιώματα συμμετο-
χῆς στὰ ἀγαθὰ ποὺ ἐξαγγέλει ὁ Ἐπουράνιος Πατέ-
ρας. Ἐταρταρώθη ὁ Φαρισαῖος γιὰ νὰ δικαιωθῇ
ὁ Τελώνης, ποὺ μὲ συντετριμμένη καρδίαν δὲν ζη-
τοῦσε τίποτε παρὰ μόνον μέγα ἔλεος, ἀπ' Αὐτόν
ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, ποὺ τὰ ὦτα του
εἶναι μόνον ἀνοιχτὰ σ' αὐτόν ποὺ ἐμφανίζεται
καὶ ζητεῖ ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, γιὰτὶ χωρὶς δισταγμὸ
μποροῦμε νὰ σκεφθοῦμε πῶς ὁ Τελώνης εἶχε προη-
γουμένως «κατανοήσῃ» πῶς ὁ Κύριος δὲν δέχεται
μεγαλόφρονas λογισμοὺς ἀλλὰ δέχεται συντετριμ-
μένας καρδίας καὶ τὰς ἐλεεῖ.

Ἐτόλμησεν ὁ Φαρισαῖος νὰ καυχῇθῃ σ' Αὐτὸν ποὺ μᾶς εἶπε «ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶ εἰς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» (Λουκᾶ Ι-18), ὁ δὲ θεῖος Πέτρος μᾶς ἐπισύρει τὴν προσοχὴν στὸ γεγονὸς «εἰ γὰρ ὁ Θεὸς Ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου, ταρταρώσας Παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένοις (Πέτρου Β-Β-4) λόγῳ τῆς ὑπερηφανείας τους.

Λοιπὸν καὶ ἐμεῖς μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ μὲ τὶς παροτρύνσεις τῆς Ἐκκλησίας, ὥς ἀνοίξουμε καὶ ἐμεῖς τὸ «τριώδιον» τῆς καρδίας μας καὶ ὥς πλησιάσουμε Σ' Αὐτὸν μὲ συντετριμμένη καρδίαν γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ δύναμιν νὰ μποῦμε στὸν Στίβον τῶν Ἀγωνισμάτων (Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡ νέωκται), ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Ἐμεῖς οἱ ἀδύνατοι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιὰ νὰ μᾶς δυναμώσῃ Αὐτὸς ποὺ εἶναι Παντοδύναμος καὶ νὰ μᾶς στερεώσῃ τὰ «σφυρὰ» ποὺ εἶναι «φύσει καὶ θέσει» παραλελυμένα καὶ νὰ μᾶς λυπηθῇ νὰ μᾶς συντάξῃ μεταξὺ τῶν Ἀγωνιστῶν, ποὺ πρόκειται νὰ λάβουν μέρος στὸν ἀγῶνα τοῦ Καλοῦ ποὺ ἄρχισε καὶ ποὺ Ἀγωνοθέτος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ παθὼν καὶ Ἀναστὰς Κύριος. Γένοιτο.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
Ἀναγνώστης

ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Βάρκα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τρίτον καὶ τελευταῖον)

Ὁ ἐξομολογητὴς πρέπει νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψιν του τοὺς προσερχομένους εἰς τὸ Ἱερὸν Μυστήριον.

Προκειμένου περὶ νεανίου πρώτῃν φορὰν ἐρχομένου πρὸς ἐξομολόγησιν, πρέπει νὰ διερευνηθῇ ἡ αἰτία τῆς προσελεύσεώς του, διότι εἰδικὴ αἰτία εἶναι ἄξια πολλῆς καὶ ἰδιαίτερης προσοχῆς. Ἐὰν εἶναι ἄγαμος, ὑπόδειξις περὶ τηρήσεως εἰς ἀγνότητα ἢ ἀνακλήσεως εἰς τὴν ἡθικὴν, κατάδειξις τῶν ἐξ' αὐτῆς ὀργανικῶν καὶ ἡθικῶν ὠφελημάτων, μέχρι τῆς εὐκταίας ὥρας προσχωρήσεως εἰς νόμιμον γάμον, καὶ ὑπόδειξις τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν ἁμαρτωλῆς καταστάσεως.

Προκειμένου περὶ κόρης, ἐφήβου ἢ νεάνιδος, ἀπαιτεῖται σοβαρὰ προσοχή, ἐμπεριστατωμένη ψυχολογικὴ διεύθυνσις εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν καρδίαν. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω περὶ τῶν παιδίων καὶ τῶν λοιπῶν ὅσα σχετίζονται πρὸς τὴν ἀνάλογον ἡλικίαν ὑπόδειξις πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φλέρτ, ἐπὶ προλήψει ὀλεθρίων ἐπακολουθημάτων. Ἄς ὑπο-

δειχθῇ ὅτι ἡ αἰδημοσύνη τιμᾷ ἐξ ἰσοῦ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν εἰδικώτερον τὸ γυναικεῖον φύλον καὶ συμβάλλει εἰς δημιουργίαν χρηστῆς ζωῆς.

Προκειμένου περὶ ἐγγάμου, συζύγου καὶ μητρὸς ἐκτὸς τῶν λεχθέντων ἀνωτέρω, ὑπόδειξις τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὸν σύζυγον. Ἡ θέσις αὐτῆς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὡς συζύγου, οἰκοδεσποίνης καὶ μητρὸς καὶ ἡ σπουδαίως τιμῶσα αὐτὴν μέριμνα περὶ τῆς οἰκογενείας καὶ ἐξαιρετικῶς περὶ τῶν τέκνων πρέπει νὰ ἀπασχολῇ συνεχῶς καὶ εἰδικῶς τὴν σκέψιν καὶ νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴν τῆς. Ἄς εἶναι ζωντανὸν παράδειγμα εὐσεβείας, τάξεως, πειθαρχίας, εὐπροσηγορίας, καλωσύνης. Ἄς ὁδηγῇ τὰ τέκνα πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός της. Παραλλήλως καὶ ἀναλόγως ὥς ὑποδεικνύονται αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἐγγάμου ἀνδρός ὡς συζύγου, οἰκογενειάρχου καὶ πατρὸς ἀλλὰ καὶ ὡς προστάτου γονέων καὶ ἀδελφῶν. Ἐκδήλωσις ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, τρυφερότητος, καλωσύνης. Ἀμφοτέροι ὥς εἶναι παράδειγμα πρὸς τὰ τέκνα διὰ λόγου καὶ πράξεως, εὐσεβείας, χρηστοτητέας, τιμιότητος, ἀξιοπρεπείας καὶ γενικῶς τῶν ἀρετῶν καὶ ὥς ὁδηγῶσι τὰ τέκνα πρὸς τὸν Χριστόν, ὡς πηγὴν ζωῆς καὶ φωτὸς καὶ δοτῆρος τῆς χαρᾶς.

Προκειμένου περὶ ἀνθρώπου γηράσαντος ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, ὥς ἐκδηλωθῇ πρὸς αὐτὸν ζωηρὰ συμπάθεια συμπονοῦντος πατρός. Ἄς καταδειχθῇ εἰς αὐτὸν τὸ μέγεθος τῆς ψυχικῆς βλάβης ἐνεκα τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄπειρος αὐτοῦ εὐσπλαχνία. Ἄς ἀκούσῃ ἡ ψυχὴ του λόγους παρηγορίας καὶ ἐνθαρρύνσεως πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν. Ἡ καρδία αὐτοῦ ὥς αἰσθανθῇ τὸ συναίσθημα τῆς πρὸς αὐτὸν συμπαθείας καὶ τὸ βάλαμον τῶν παρηγορητικῶν λόγων του πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν τῆς ψυχῆς.

Ἄς καταδειχθῇ ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία ὥς ὑπερεκχειλίσῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, διὰ πραγματικῆς καὶ ἀμεταπτῶτου εὐσεβείας πρὸς δημιουργίαν νέας ζωῆς, ἀξιοπρεπείας καὶ τιμῆς ἐν Θεῷ. Ἄς καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀνάκλησιν καὶ ἡθικὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτοῦ, καὶ οἰκείωσιν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ μεταμέλεια τοῦ ἐξομολογηθέντος εἶναι ἀμετάκλητος καὶ ἐκδηλωθῇ ἀπόφασις αὐτοῦ κατηγορηματικὴ πρὸς ἀπόπτυσιν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐπιστροφὴν πρὸς τὸν Θεόν, ὥς μὴ φαινόμεθα ἀσυγκίνητοι καὶ ἀνηλεεῖς. Ἐχομεν τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ὁ ὁποῖος γινώσκας εἰλικρινῇ μετάνοιαν παρέσχε συγγνώμην καὶ εἰς πόρνας καὶ εἰς παραλυτικούς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ληστήν.

Ἐὰν ὁμως παρουσιάζωνται δικαιολογίαι καὶ δο-

κησιοφίαι, ὀφείλει ὁ ἐξομολογητὴς νὰ εἶναι διστακτικὸς καὶ ἀναβλητικὸς, μέχρις ἐκδηλώσεως εἰλικρινοῦς καὶ πραγματικῆς μετανοίας καὶ ἀποφασιστικότητος πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐπιστροφὴν πρὸς τὸν Θεόν.

Διὰ τοῦ διανοητικῶς ἀνεπτυγμένου, ἀλλὰ συναρπαγέντα ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀπαιτεῖται, ἰδιαίτερα προσοχὴ καὶ ψυχολογικὴ κατεύθυνσις πρὸς αὐτόματον διάνοξιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Εἶναι περίπτωσις πολὺ δυσχερὴς. Ἐνδεχόμενον νὰ νομίζῃ, ὅτι γνωρίζει τὰ πάντα, καὶ τὰ πάντα νὰ αἰτιολογῇ καὶ ἐπὶ πᾶσι νὰ δικαιολογεῖται, φρεναπατῶν ἑαυτόν. Ἐνδείξεις ὑπερανεπτυγμένου ἐγωῖσμοῦ. Ὁ ἐξομολογητὴς μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ συνέσεως, ὡς ὑποδείξῃ εἰς αὐτόν ὅτι τὸ συναίσθημα τῆς ἐκτιμήσεως τῆς προσωπικότητος τῶν ἄλλων ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπον, ἐν ἐνθυμήσει καὶ ἐφαρμογῇ τοῦ Γραφικοῦ «Ὅσον μέγας εἶ, τοσούτῳ ταπείνω σεαυτόν, καὶ παρὰ κυρίου εὐρήσεις χάριν καὶ δόξαν».

Ἡ μεγαλότερα καὶ σοβαρότερα διανοητικὴ ἀνάπτυξις ἐπιβάλλει καὶ μεγαλότεραν κατανόησιν ὑποχρεώσεων πρὸς εὐσέβειαν, χρηστότητα, δικαιοσύνην, ἠθικὴν ἀνωτερότητα, πρὸς παραδειγματισμὸν εἰς τοὺς ἄλλους οἵτινες ἀποβλέπουν πρὸς τοὺς ἀνεπτυγμένους ὡς παιδαγωγούς.

Ὅταν ὁ ἐξομολογητὴς ἀποκαλύψῃ διαπραχθέντα ἐγκλήματα ἢ βαρέως ἠθικὰ ἁμαρτήματα, δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ἵνα μάθῃ, τὰ ὀνόματα ἢ τὰ πρόσωπα, καθ' ὧν διεπράχθη ἢ μεθ' ὧν διεπράχθη τὸ ἐγκλημα. Ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων περιπτώσεων ὡς καυτηριάξῃ τὴν ἐγκληματικότητα, ἥτις καταστρέφει καὶ ἀτιμάζει ἄτομα καὶ κοινωνία καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ἀποδοκιμάζει καὶ κατακρίνει τὸ ἐγκλημα ὁποθενδήποτε ἐὰν προέρχεται.

Πρὸς τὸν πλούσιον ὡς καταδειχθεὶ ὅτι εἶναι οἰκονόμος καὶ διαχειριστὴς τοῦ πλούτου αὐτοῦ, πρὸς οἰκοδομήν. Πρὸς τὸν ἔμπορον ὡς ὑπομνησθῇ ἢ ἀποφυγὴ ἀθεμήτου κέρδους δι' ὑπερτιμῆσεως νοθείας, λιποβαροῦς ζυγίσεως. Πρὸς τὸν κλέπτην ὡς ὑποδειχθῇ ἢ ὑποχρέωσις τῆς ἐπιστροφῆς ἢ ἀποζημιώσεως τῶν ἀφαιρεθέντων καὶ γενικώτερον εἰς τοὺς ἐγκληματήσαντας ἢ δυνατὴ ἐπανόρθωσις τοῦ ἀδικήματος πρὸς τὸν ὑπάλληλον ὡς ὑποδειχθῇ ἢ τιμὰ ἐκπλήρωσις τῆς ὑπηρεσίας του, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ λαοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν νόμων. Πρὸς τὸν ἐπιχειρηματίαν καὶ ἐργοστασιάρχην ὡς γίνεται ὑπόδειξις στοργῆς πρὸς τοὺς ἐργαζομένους καὶ μέριμνα ὑπὲρ αὐτῶν. Πρὸς τοὺς ἐργάτας ὡς γίνεται ἀναγνώρισις τῶν δικαιῶν αἰτημάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπόδειξις πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν δι' ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας μετὰ τιμιότητος.

Ὑπόδειξις γενικῶς πρὸς εὐσέβειαν καὶ ζωὴν χρηστότητος ἥτις τιμᾷ τὸν ἄνθρωπον, ὁδηγεῖ πρὸς οἰκείωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ προάγει θετικῶς τὴν κοινωνίαν. Μετὰ τῶν τακτικῶν ἐξομολογουμένων δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀπασχολῇται ὁ ἐξομολογητὴς ἐπὶ πολὺ. Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἀκολουθεῖ ἡ ἱερολογία, τὸ κυρίως μυστηριακὸν μέρος τῆς ἐξομολογήσεως καὶ παρέχεται ἡ συγχώρησις καὶ ἄφεσις δι' ἐπικλήσεως τῆς Θείας Χάριτος διὰ τῆς τεταγμένης εὐχῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν, ὀφείλει ὁ ἐξομολογητὴς νὰ λησμονῇ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν ἐξομολογηθέντα. Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι σοβαρώτατον καὶ ἀπόρρητον, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἢ καὶ ἐν κινδύνῳ νὰ ἀνακοινωθῇ.

ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΙΑ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Π. ΒΗΧΟΥΔΗΣ

Ἐκ συνεχείας

ἥτις ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα Ἑορτῆς - ἥτις πίπτει ἀπὸ 22 Μαρτίου μέχρι 25 Ἀπριλίου, ἥτοι εἰς διάστημα 35 ἡμερῶν - ἐπετεύχθη πλήρως εἰς ὅλας τὰς Ἑορτὰς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν ὑπολοίπων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καὶ εἶναι ἀπαραίτητος ἡ Ἐνότης ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῷ Ἑορτολογίῳ διότι, ὅταν ἑορτάζῃ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ γῆς, ἑορτάζει καὶ ὁ Οὐρανός· εὐλογεῖ ἄνωθεν ὁ ἐν Τριάδι Θεός, χαίρουν οἱ Ἄγγελοι καὶ εὐφραίνονται οἱ Ἅγιοι ὁμοῦ μετὰ τὰ Πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας Τέκνα. Οὕτως, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἑορτάζουν τὰ Οὐράνια μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Ἑορτὴν δύο φορές - ἅπαγε τῆς βλασφημίας - καὶ φυσικὰ ἑορτάζουν μόνον μετὰ τὸ Καθηγιασμένον Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ οὐδέποτε μετὰ τὸ ἀναθεματισμένον νέον ἡμερολόγιον. Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται βασικὸν συμπέρασμα ὅτι, ἡ καινοτομία τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου εἶναι ἔργον τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου· ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἀντικανονικόν, ἀντιδογματικόν καὶ ἔχον σχέσιν μετὰ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθ' ὅσον ἡ καινοτομία αὕτη εἶναι καταχθόνιος ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Μᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας - καὶ τοιαύτη εἶναι μόνον ἡ Ὁρθοδοξία - καὶ ἀσέβεια πρὸς τὴν χορείαν τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων!!!

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Μακεδονία» τῆς Θεσσαλο-

νίκης τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1982 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχολήθηκε πάλι μετὰ τὸν πολιτικὸν γάμον» ἀντιγράφομεν τὰ ἑξῆς: «Ὁ Φλωρίνης ὑποστήριξε στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅτι οἱ συνεργοῦντες στὴν τέλεση πολιτικῶν γάμων δήμαρχοι καὶ κοινοτάρχες γίνονται ἀθελά τους «συνεργοὶ μοιχείας, πορνείας καὶ ἀποστασίας ἐκ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως...». Καὶ ἐρωτᾶται τις, ἐὰν οἱ συνεργοῦντες εἰς τὴν τέλεσιν πολιτικῶν γάμων δήμαρχοι καὶ κοινοτάρχαι γίνονται ἀθελά τους «συνεργοὶ μοιχείας, πορνείας καὶ ἀποστασίας ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως», οἱ συνεργοῦντες εἰς τὴν διατήρησιν εἰσέτι τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου καὶ μνημονεύοντες μασσώνους καὶ οἰκουμενιστὰς Πατριάρχας κλπ. ἀφ' ἐνός, καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως μνημονεύοντες τὸν ἀντίχριστον πάπαν Ρώμης, ἀφ' ἑτέρου, δὲν γίνονται ἀθελά τους συνεργοὶ σχισμάτων καὶ αἵρέσεων καὶ ἀποστασίας ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως; Εὐκολονόητος ἡ ἀπάντησις καὶ μεγάλη ἡ συμφωνία τῶν ἀμετανοήτων νεοημερολογιτῶν! Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον ἀπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ ἔτους 1848 «ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες, εἴτε αἰρέσει, εἴτε σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν - κατὰ τὸν ψαλμωδὸν - κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε πάπαι, κἂν τε πατριάρχαι, κἂν τε κληρικοί, κἂν τε λαϊκοί». Οὕτω, πᾶς ὁ ἀκολουθῶν τὸ ἀναθεματισμένον γρηγοριανὸν ἢ νέον ἡμερολόγιον γίνεται προδότης τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὀρθοδοξίας καὶ συνεργὸς τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου καὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Εἶναι δὲ τραγικὸν τὸ γεγονὸς πλανεμένοι νεοημερολογίται καὶ ἐμμένοντες εἰς τὴν πλάνην τῶν νὰ ἀποκλείουν ἑαυτοὺς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν καὶ νὰ γίνωνται ἐμπόδιον καὶ δι' ἄλλους ἀποκλείοντες καὶ αὐτοὺς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν - ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν μετανοήσουν καὶ ἐμμένουν εἰς τὴν πλάνην τοῦ νεοημερολογισμοῦ. Συνέλθετε, λοιπόν, δυστυχεῖς νεοημερολογίται, ἐλευθερωθεῖτε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου καὶ ἐπιστρέψατε ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὀρθοδοξίᾳ. Σημειωθήτω ὅτι καὶ ὁ γράφων τὸ παρὸν πόνημα - ἔχων καταγωγὴν γένους ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ἡτοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως - ὑπῆρξε θύμα τῶν πλανεμένων νεοημερολογιτῶν καὶ ἠνάλωσε, δυστυχῶς, 37 ἀπὸ τὰ 37,5 - ἕως τῆς σήμερον - ἔτη ἐν τῷ ἀναθεματισμένῳ γρηγοριανῷ ἢ νέῳ ἡμερολογίῳ· πρὸ δὲ ἡμίσεος ἔτους - ληξάσης 7 χρόνου ἐρεῦνης καὶ λαβούσης χώραν ἐν Ἀγίοις Τόποις, Ἀγίῳ Ὄρει καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τοῦ Παλαίου καὶ νέου ἡμερολογίου καὶ διαπιστώσας ὅτι ἡ ἀλήθεια εὐρίσκεται ἐν τῷ Καθηγιασμένῳ Ἰουλιανῷ ἢ Παλαιῷ ἢ Πατρίῳ Ὀρθοδόξῳ Ἡμερολογίῳ (Π.Ο.Η.) καὶ ἐν

τοῖς Γνησίοις Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς (Γ.Ο.Χ.) - ἐπέστρεψεν ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὀρθοδοξίᾳ ἡτοὶ Π.Ο.Η. καὶ Γ.Ο.Χ. καὶ, Δόξα τῷ Θεῷ, οὗτος δύναται νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, οὕτως ὥστε νὰ γνωρίσουν οἱ πλανεμένοι νεοημερολογίται - ὡς καὶ κάθε λογῆς πλανεμένος - «τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως» τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον τὸ ἀντίθετον ἡτοὶ ἡ ἄρσις «τῆς κλειδὸς τῆς γνώσεως» εἶναι μεγίστη ἁμαρτία καὶ ἐπισύρει τοὺς κεραυνοὺς τοῦ «οὐαί»: «Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως...» (Λουκ. ια' 52). Καὶ περαιωμένου τοῦ παρόντος πονήματος ἀφ' ἐνός μὲν ἐκφράζεται εὐχὴ ὅπως - Ἐλέω Θεοῦ - ἐπιτελέσῃ τοῦτο τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐγράφη πρὸς Δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ Γ.Ο.Χ. ὅπως - ἐκ βάθους καρδίας - ἐπαναλάβουν τὸ τοῦ Ἰωσήφ Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνησόμεθ' ἂν Σε Φίλῃ Ὀρθοδοξίᾳ, οὐ ψευδόμεθ' ἂν Σε πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν Σοὶ ἐγεννήθην, ἐν Σοὶ ζῶμεν καὶ μετὰ Σοῦ θά κοιμηθῶμεν· εἰ δὲ καιρὸς καλέσῃ μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα» Γένοιτο.

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἐκδόσεις

ΘΕΙΟΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ
ΑΠ. ΙΩΑΝ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἡ ἔκδοσις εἶναι πιστὴ ἀνατύπωσις ἐκ τῶν ἐκδόσεων «BENETIAS» καὶ τοῦ ἔτους 1933 «Ἀγιορειτικῆς Ἐκδόσεως» ἐγκεκριμένης ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἐπιμελημένη καὶ ἡ βιβλιοδεσία χρυσόδετος διαστάσεων 13 x 9.

Διατίθεται ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Μακεδονομάχων 11 Καλλιθέα Θεσ/νίκης, τιμᾶμε πρὸς 250 δραχμάς.

Διὰ πληροφορίας καὶ παραγγελίας ἀπευθύνεσθε:

Ἱεροδιάκονον Μακάριον

Μακεδονομάχον 11

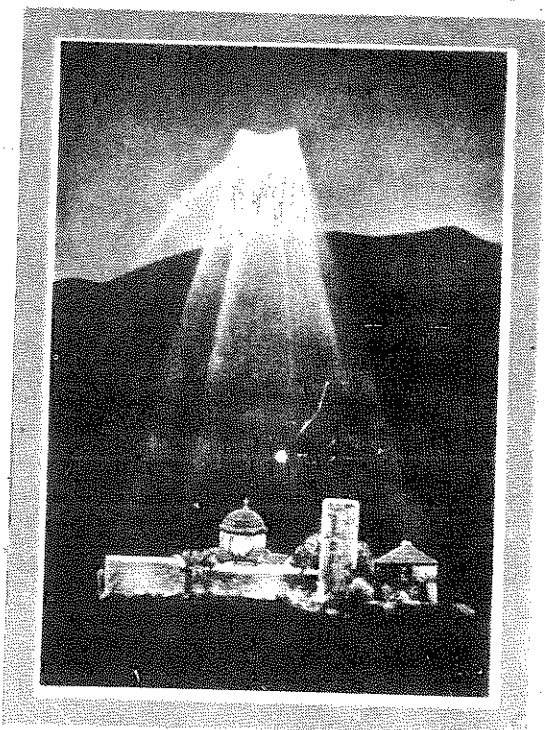
Καλλιθέα Θεσ/νίκης

Τηλ. 622-642

Διόρθωσις

Ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 σελίδα τοῦ 795 φύλλου ἐγράφη τῆς - Μονῆς Κιβωτοῦ τῆς Σωτηρίας - ἀντὶ τοῦ σωστοῦ τῆς - Μόνης Κιβωτοῦ τῆς Σωτηρίας -

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ.: 50/ 19-5-82 Συνοδικῆς ἀποφάσεως, Τοποτηρητῆς εἰς τὴν χηρεύουσαν Ἱερὰν Μητρόπολιν Πατρῶν καὶ Πελ/νήσου, ἐτοποθετήθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ.

Εἰς δὲ τὴν Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Αἰγίνης, χηρευούσης καὶ ταύτης, ἐτοποθετήθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Βοιωτίας κ.κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ.

2. Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ.: 52/30-10-82 Συνοδικῆς ἀποφάσεως, διὰ τὸ ἔτος 1982 - 1983, Α/Βάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον διορίζεται:

Πρόεδρος: ὁ Σεβ. Μητρ/της Πειραιῶς κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ.

Μέλη: ὁ Σεβ. Μητρ/της Φθιώτιδος κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, ὁ Σεβ. Μητρ/της Θεσ/νίκης κ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ, ὁ Σεβ. Μητρ/της Εὐβοίας κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ.

Δικαστικὸς Γραμματεὺς: Πρωθ. Παναγ. Παναγιωτόπουλος.

3. Ἐν Ἀθήναις τῇ 8/21 Φεβρουαρίου 1983

Δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ.: 52/30-10-82 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, ἀνακοινοῦται εἰς τοὺς Προεστώτας τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων ὡς καὶ τὸ εὐλαβὲς πλήρωμα αὐτῶν, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία οὐδέποτε ἔως τῆς σήμερον ἀνεμίχθη πολιτικῶς, (δὲν πολιτικοποιεῖ) καὶ ὡς ἐκ τούτου, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν φερομένην πολιτικὴν κίνησιν ΚΟΝΤΟΣΗ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος κατὰ τὴν 1ην τοῦ ἔτους ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου, ἐν Περιστερίῳ καὶ εἶτα ἐπεσκέφθη ὠρισμένας Μονὰς τῆς περιφέρειας Ἀττικῆς.

Τὴν 6ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, προέστη τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Πειραιεῖ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Πειραιῶς, κ.κ. Γεροντίου, τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, πολλῶν κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ χιλιάδων λαοῦ ἐξ ὅλων τῶν διαμερισμάτων τῆς Ἑλλάδος προσελθόντος ἵνα συμμετάσχῃ εἰς τὴν Μεγαλάνυμνον ταύτην Θρονικὴν ἑορτὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τὴν 19ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἑ.ἑ., ἑορτὴ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐπισκόπου Ἐφέσου, τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας, προέστη τῆς Ἱερᾶς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Ἀνθουπόλει.

Τὴν 23ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἑ.ἑ., προέστη τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ ὀρφανικῷ Ἰδρύματι, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Μνήμῃ τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου πατρὸς Διονυσίου τοῦ ἐν Ὁλύμπῳ, τοῦ πατρὸς Διονυσίου Καλαργύρου, ἀγοντος καὶ τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ, ἐν Νέοις Λιοσίοις.

Τὴν 24ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ἑ.ἑ., προέστη τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας ἐν τῷ ἀρχιεπισκοπικῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ ἱερᾷ Μονῇ, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐξνης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτ. ἀρχιμανδριτῶν Σάββα τοῦ Ἀγιορείτου, Βαρνάβα Ἐλευθεριάδη, Εὐγενίου Ἱεροσολυμίτου τοῦ πατρὸς Ἰωάννου καὶ ἐν ὑπερπλη-

θούση Ἐκκλησίᾳ, λόγῳ τῶν ὀνομαστηρίων τῆς Λογιωτάτης Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γερωντίσης Ξένης. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας παρετέθη μοναστικὴ τράπεζα εἰς ἅπαντας τοὺς παρευρεθέντας, ἐνῶ οἱ δύο ἄρχοντες πρωτοψάλται κ.κ. Συμεωνίδης καὶ Ἰωαννίδης κατέθελξαν τοὺς πάντας μὲ τὴν πιστὴν ἀπόδοσιν τῶν Βυζαντινῶν ὕμνων τῆς ἡμέρας.

Τὴν 28ην ἸΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (Π.Η.) ἔ. ἔ., προήδρευσε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐξητάσθησαν διάφορα θέματα ἅτινα ἀπασχολοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ συνεζητήθησαν τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῶν πρώτων ἐπαφῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνου ἐπὶ τῶν προταθέντων παρ' αὐτοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

Τὴν 18ην Ἰανουαρίου ἔ.ἔ., ἦγεν τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀχαρνῶν καὶ νέας Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανάσιος, ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ Θεοφόρων Πατέρων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς πανηγύρεως ἐτελέσθη ἐν τῷ καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἀχαρνῶν, πανηγυρικὸς ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου κ.κ. Ἀθανασίου συμπαραστατομένου ὑπὸ πλήθους πρεσβυτέρων. Μετὰ τὴν ἱερὰν Ἀρτοκλασίαν ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησεν σχετικῶς περὶ τῶν δύο μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ ἔργου ἐνὸς ἐκάστου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ συμμετοχῇ πολλῶν ἐξεχόντων προσώπων τῶν τε Ἀχαρνῶν καὶ Ἀθηνῶν.

Τὴν Κυριώνυμον τῆς ἑορτῆς ἡμέραν ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλειτουργοῦν προεξάρχοντος τοῦ ἑορτάζοντος Ἱεράρχου, τιμητικῇ παραχωρήσει τοῦ συλλειτουργοῦντος, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ. Γεροντίου, καὶ τῇ συμμετοχῇ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἡμῶν, Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνου, Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ.κ. Στεφάνου καὶ τῶν ἀρχιμανδριτῶν, Διονυσίου Καλαργύρου, Ἰωάσαφ, Νεκταρίου, Θεοφίλου, Ἀκακίου, Χρυσοστόμου, Θεολόγου καὶ τῶν πρεσβυτέρων, Εὐαγγέλου καὶ Γεωργίου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Θεοδώρου. Κατὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὠμίλησαν καταλλήλως ὁ τε Ἱεροκῆρυξ καὶ ὁ ἑορτάζων Σεβασμιώτατος κ.κ. Ἀθανάσιος εὐχαριστήσας τοὺς τε Ἱεράρχας τὸ πρεσβύτεριον καὶ τὸν λαόν. Παρῆσαν δὲ τὸ Προεδρεῖον τῆς Ἐνώ-

σεως Ποντίων «Ο ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ», μὲ ἐπὶ κεφαλῇς τὸν πρόεδρον αὐτοῦ κ. Γεώργιον Ἐλευθεριάδην Καθηγητὴν τῆς Ὀδοντιατρικῆς, καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ, κ.κ. Βασίλειον Τορτοπίδην, Λάζαρον Συρανίδην, Γ. Σιδηρόπουλον. Ἐπίσης παρῆσαν κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι κ.κ. Θεόδωρος Κιαχόπουλος, Παῦλος Ἠλιάδης καὶ πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ τιμῶντος τὸν τε Ἅγιον Ἀθανάσιον καὶ τὸν τιμώμενον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του, Σεβασμιώτατον Ἅγιον Ἀχαρνῶν.

Ἡ «Φ.Ο.» ἔχουσα τὴν συνεργασίαν τοῦ ἁγίου Ἀχαρνῶν κ.κ. Ἀθανασίου εὐχεται αὐτῷ τὰ βέλτιστα καὶ ἀσινῇ ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀρχιερατείαν αὐτοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ.κ. Στέφανος, ἐξακολουθῶν, καὶ μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος, τὰς τακτικὰς αὐτοῦ ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἔδραν αὐτοῦ τὴν Χίον, μετέβη καὶ πάλιν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν αὐτόθι ἀδελφῶν ἡμῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἐλειτούργησεν καὶ ἐχοροστάτησεν καὶ ἐπεσκέφθη πολλὰς οἰκογενείας κατ' οἶκον, παραμυθήσας, διδάξας, στηρίξας τὰς καρδίας αὐτῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Ἀγῶνι, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης παρὰ πάντων. Εἶναι παρήγορον ὅτι, ὁ Σεβασμιώτατος, μὴ φειδόμενος ταλαιπωριῶν καὶ κόπων, τακτικῶς, ἐν καιρῷ χειμῶνος τε καὶ θέρους, ἐπισκέπτεται τὴν ἱστορικὴν καὶ εὐανδρον νῆσον Χίον ἀποδεικνύων τὸν ἱερὸν αὐτοῦ ζῆλον καὶ τὴν διάπυρον ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, νὰ εὑρίσκειται πλησίον τῶν πεφιλημένων αὐτῷ συμπατριωτῶν του οἵτινες ἐμμένουν πιστοὶ εἰς τὴν πατρῴαν πίστιν καὶ τὴν ἀγιωτάτην ἡμῶν Ὀρθοδοξίαν. Εἶναι ὁθεν χαροποῖον καὶ ἐλπιδοφόρον ὅτι, καὶ ἐν καιρῷ ψυχικοῦ χειμῶνος, τῆς ἐποχῆς μας ὑπάρχουν οἱ πιστοὶ καὶ θαρραλέου ἀγωνισταί, κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοὶ οἵτινες, μοχθοῦν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ποθητοῦ τῶν Γ.Ο.Χ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ἀκαταπόνητος πάντοτε καὶ ζηλωτὴς Ἱεράρχης ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος παραμένων ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτοῦ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβεν τὸ ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ ἄξιωμα, περιέρχεται ἀπάσας τὰς ἐνορίας αὐτοῦ καὶ τὰς Ἱερὰς Μονὰς τῆς δυσβάτου πολλάκις ὀρεινῆς Φθιώτιδος πρὸς ἐπίσκεψιν ὅλων τῶν εὐσεβῶν καὶ ἀγιασμὸν αὐτῶν. Μεγαλοπρεπὴς δὲ ὑπῆρξεν ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Στυλίδος τῇ συμμετοχῇ πλήθους λαοῦ καὶ τῶν

Ἀρχῶν τῆς περιφερείας, καθὼς καὶ ἡ προηγήθεῖσα, πρὸ τινος ἑορτῆ τοῦ Μητροπολιτικοῦ ἡμῶν Ναοῦ ἐν Λαμῖα, τῆς ὁποίας ἐπηκολούθησεν Λιτάνευσις τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνος τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος.

Πάντοτε ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀξιοθαύμαστον δραστηριότητα καὶ ζηλευτὴν προσήλωσιν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ποιμαντορικῶν καθηκόντων του καὶ προκειμένου νὰ ἀγιάσῃ καὶ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν τῆς περιφερείας αὐτοῦ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ

Δύναμις δὲν εἶναι πᾶν ὅ,τι ἔχει ὑπόστασιν ὕλικήν, ἢ, πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ αὐτῆς. Ἀντιθέτως οἱ αἰῶνες ὑπερμαρτυροῦν ὅτι, δύναμις καὶ ἰσχύς, εἶναι πᾶν ὅ,τι ξεκινᾷ ἐκ τοῦ Πνεύματος καὶ ἐκ τῆς ιδέας τῆς ἐλευθερίας καί, προσφέρεται πρὸς εὐδωσιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ ἀνθρώπου διὰ μίαν βιωτικὴν ἄνοδον καὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν αὐτοῦ ἄνοδον.

Καὶ εἰς αὐτό, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗΣ, ἡ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΗΣ ΤΥΠΟΣ, μακρὰν πάσης πολιτικῆς προκαταλήψεως καὶ φατριασμοῦ. Ἄν ἀληθῶς ἐπιθυμοῦν νὰ προσφέρουν καθάριον Πνεῦμα καὶ «Φῶς περισσότερον Φῶς», κατὰ τὸν φιλόσοφον Γκαίτε, πρὸς τὸν ταλαιπωρούμενον σήμερον ἄνθρωπον, τότε, ἡ Δημοσιογραφία καὶ ὁ Τύπος πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ διέπνυνται ὑπὸ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Τότε ἀληθῶς δύνανται νὰ ἀνοίξουν νέαν ὁδὸν εἰς τὸν ὁδοιπόρον τῆς ζωῆς, τότε δύνανται νὰ ἀνοίξουν νέαν λεωφόρον ἀνάμεσα εἰς τὴν σύγχυσιν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ποικίλων ρευμάτων ὕλιστικῶν θεωριῶν. Τότε δύναται, ἐλλαμψόμενος ὁ δημοσιογραφικὸς κάλαμος ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Ἀνεσπέρου Φωτὸς νὰ ὁδηγήσῃ τὸν δύστυχον τῆς ἐποχῆς ἄνθρωπον εἰς τὰς μεγάλας ἀξίας τῆς ζωῆς καὶ τῶν ωραίων καὶ ὑψηλῶν ἐπιδιώξεων.

Ποῖος δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν μας τὸ ἔντυπον γενικῶς εἶναι τεράστιον ὄπλον καὶ ὅσον περνοῦν τὰ ἔτη δύναται νὰ γίνῃ ἔτι ἰσχυρότερον δυνάμενον νὰ συντρίψῃ τὰς κοινωνικὰς ἀκαταστασίας καὶ νὰ ἀποβῇ τὸ κάτοπτρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύναται τὰς ἀσχημίας τῆς μίας σφάλουσα κοινωνία, νὰ διαπιστώσῃ καὶ νὰ διορθώσῃ; Ὁ Τύπος, τὸ ἔντυπον, δύναται, ἢ, νὰ ἀνορθώσῃ, ἢ, νὰ ρημάξῃ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἂν ὁ συμφεροντολογισμὸς, ὁ ὑπολογισμὸς καὶ ἡ ἰδιοτέ-

λεια εἶναι τὰ κίνητρα τῆς ὑπάρξεώς του. Ὄταν ἐξαρθῇ ἡ δημοσιογραφία εἰς ὕψος κοινωνικοῦ λειτουργήματος, τότε λαμβάνει καὶ τὴν ἰδανικὴν μορφήν καὶ γίνεται ἰδανικὴ δημοσιογραφία ποὺ σπεύδει νὰ φωτίσῃ καὶ διανοίξῃ ὁδοὺς φωτεινὰς διὰ πάντα ἄνθρωπον παραπλευρώς τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ τε Ἱερέως καὶ τοῦ Διδασκάλου.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον τὰ πάντα μετρῶνται μὲ τὸν πῆχυν τοῦ συμφέροντος καὶ ἡ ἰδιότης καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐπιχείρησις διέπει μὲ τὸν στεῖρον καὶ στεγνὸν ἐπαγγελματισμόν. Τότε δὲν δύναται, οὔτε ἡ δημοσιογραφία, οὔτε ὁ Τύπος νὰ γίνουν συμπαραστάται καὶ βοηθοὶ εἰς τὴν ἐπίλυσιν χρονιζόντων κοινωνικῶν προβλημάτων, ἀλλὰ οὔτε διαφωτισταὶ καὶ χειραγωγοὶ ἀνθρώπων.

Καὶ ὅχι σπανίως δύνανται νὰ φθάσουν μέχρι τὴν δημαγωγίαν καὶ τὸ «λέρωμα» τῆς ἀξιοπρεπείας ἑνὸς ἀθῶου πολλάκις. Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσιν «Κίτρινος τύπος», ὅστις ὑπηρετεῖ μόνον τὴν ἀναμόχλευσιν τῶν παθῶν καὶ διατρέφῃ τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, τὰς πλέον ταπεινάς καὶ πρωτογόνους;

Ἄς ἐννοηθῇ καλῶς πῶς ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ ἡ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΓΙΝῃ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ, ἐμπνέεται ἐμφορεῖται ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, τότε καὶ μόνον θὰ γίνῃ ΦΩΤΟΔΟΤΙΣ, διανοίγουσα εὐρεῖς δρόμους ποὺ ὑψώνουν τὰς ψυχὰς. Τότε γίνεται ὑπὲρ τῆς τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ ζητεῖ νὰ διαφωτίσῃ καὶ ἐπιλύσῃ τὰ προβλήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα χρῆζουν λύσεως καὶ ἐπιτακτικῆς ἀμέσου διερευνήσεως, πρὸς σωτηρίαν καὶ καλλιέργειαν ψυχικὴν ἀνθρώπων, καὶ δὴ, Ἑλληνορθόδοξων.

Θ.Μ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὕλικου, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἔκδοσις ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΟΙ ΜΑΤΘΑΙΙΚΟΙ

«Ἐκ τῆς πρὸς τὸν «Ματθαῖον» πίστεως ἔλαβον τὴν προσηγορίαν «ΜΑΤΘΑΙΙΚΟΙ» Χριστιανοὶ γὰρ ὄντες πρότερον «Ματθαῖοι ἀπὸ τὸ ἔτος 1937» ὕστερον ἐκλήθησαν ἀπὸ τοῦ «Ματθαίου» καὶ Χριστιανοὶ ὄντες δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, γεγόνاسι «ΜΑΤΘΑΙΙΚΟΙ» φερωνύμως τῷ αἰρεσιάρχη» (Ἁγ. Κυρίλλου).

Λίαν σαφῶς ὁ ἅγιος Κύριλλος μᾶς διδάσκει, πόθεν λαμβάνωσι τὴν κλήσιν των πάντες οἱ αἰρετικοί, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν Ματθαϊκῶν, ἐκ τοῦ κανόνος τούτου. Πατὴρ τῶν Ματθαϊκῶν εἶναι ὁ Ματθαῖος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν πνευματικῶς, τὸ ἔτος 1937 ἐν Κερατέᾳ, ὅτε ἐσχίσθη ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, τοὔτέστιν ἀφ' ἡμῶν. Πάντες οἱ Ματθαϊκοί, παλαιοὶ καὶ νέοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, οὐχὶ μόνον τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀξιώμασι, πατέρα τὸν ὁμολογοῦν, καὶ πνευματικόν, καὶ «ἅγιον πατέρα» γραπτῶς καὶ προφορικῶς ἀκορέστως, ἐπειδὴ ὅταν ζοῦσε αὐτὸς οὗτος ὁ Ματθαῖος, ἁγιοποίησε ἑαυτὸν καὶ τὸ ἀπαιτοῦσε ἐκ τῶν τέκνων του, ἵνα τὸν προσφωνοῦν «ἅγιον πατέρα». Ἰδοὺ καὶ ἡ μαρτυρία.

«Ἐνῷ ἡξεύρεις τὸν ἑαυτὸν σου καλὰ, καὶ γνωρίζεις τὴν ἐσωτερικὴν σου κατάστασιν, καὶ ὅσα τρωτὰ σοῦ ὑπενθυμίζομεν διὰ ταύτης, τὰ ὁποῖα σὲ ἀποδεικνύουν ἀνάρετον (δηλ. μὴ ἔχοντα ἀρετὴν) καὶ ἔχοντα ἀνάγκην εὐχῶν ἁγίων Πατέρων πρὸς φωτισμὸν καὶ ὅχι εἶσαι ἅγιος, καὶ ἀπαιτεῖς νὰ σὲ καλοῦν «ἅγιον πατέρα» καὶ ἀφαίρεςες ἀπὸ τὸ Δι' εὐχῶν τοὺς Ἀγίους, καὶ ἐπρόσθεες τὸν ἑαυτὸν σου. Ποῖος ἅγιος τὰ ἔκανε αὐτά;» (Ἐπιστολὴ Ἀκριβολόγων Ἀγιορειτῶν Πατέρων. ΑΡΧΕΙΟΝ ΚΛΗΜΑΤΙΑΝΟΥ).

Ἐτέρα μαρτυρία ὅτι ἐπιγράφουν τὸν Ματθαῖον πατέρα τους.

«Τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς Ἀρχ/που κυροῦ Ματθαίου» καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «Τῶν πνευματικῶν μας (κυροῦ Ματθαίου) εὐσεβῶν τέκνων» (Ματθαϊκὸς Ἀρχι/πος Ἀνδρέας Ἀνέστης), καὶ πάλιν ἕτερος, «Τοῦ ἁγίου μας πνευματικοῦ πατρὸς Ματθαίου τοῦ Α» καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «Τοῦ πνευματικοῦ μας πατρὸς Ματθαίου τοῦ Α» (Νικολάου Μεσιakάρη, Τιμητικὸς Τόμος, σελὶς 62 καὶ 83). Καὶ πάλιν ἕτερος «Ὁ αἰοίδιμος ἡμῶν πατὴρ Ματθαῖος» (Ματθαῖος Μεγαρίδος) Τιμ. Τόμος σελ. 80) καὶ πάλιν, «Τοῦ ἁγίου μας πατρὸς καὶ ποιμενάρχου» (Ἀνδρέου Ἀνέστη). Ἰκανὰ ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν, καὶ ἐὰν οἱ δοκοῦντες πρῶτοι εἶναι τῶν Ματθαϊκῶν οὕτω διατίθενται καὶ σχετίζονται ὡς τέκνα πρὸς πατέρα, ἀκόλουθον εἶναι καὶ οἱ μικροὶ ἐκείνων τὰ αὐτὰ νὰ φρονοῦν.

Ποταποὶ ἄνθρωποι εἶναι οἱ Ματθαϊκοί, τί λογῆς γλῶσσα ἔχωσι, καὶ πῶς διάκεινται πρὸς ἡμᾶς, ὀλίγοι γνωρίζουσι τοῦτο, διὸ καὶ ἡμεῖς, ὀλίγα ἐκ μυρίων θὰ φανερῶσωμεν, ἵνα τοὺς γνωρίσετε καλῶς, ὅσοι ἀγνοεῖτε τὸ σπέρμα τους. Οἱ Κομμουνιστὰι εἰς τὸν ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΝ γράφουν ὄχι διαφόρους εἰδήσεις, εἰ μὴ μόνον κατὰ τῶν Δεξιῶν, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἄνευ κορεσμοῦ. Τὸ αὐτὸ ποιοῦν καὶ οἱ Ματθαϊκοὶ εἰς τὸν ΚΗΡΥΚΑ, μὴ γράφοντες οὐδὲν ἕτερον, εἰ μὴ μόνον καθ' ἡμῶν ΨΕΥΔΗ, ΨΕΥΔΗ, ΨΕΥΔΗ, καὶ διαβολὰς μὴ λαμβάνοντες κορεσμὸν ἐπὶ 45 ἔτη, ἔχοντες μέγα μῖσος, καὶ φθόνον ἄπειρον. Ἀκούετε.

«Τὴν ἐπίμονον παρανόησιν καὶ ἡθελημένην στρεπτόδικον νοοτροπίαν ἐκείνων, ἐνθυμίζουσα ΔΙΚΟΛΑΒΟΥΣ χρόνων παρωχημένων» καὶ πάλιν ὁ αὐτός «Ἐπιτηδέιους ΔΙΚΟΛΑΒΟΥΣ ἱσταμένους ἐμπροσθεν ἐπαρχιακῶν Εἰρηνοδικείων» καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «Ὡς οἱ ΔΙΚΟΛΑΒΙΣΚΟΙ τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς» (Ἀνδρέου Ἀνέστη Ἐγκύκλιος 20-12-1972 Ἐντολὴ τῆς Ματθαϊκῆς Συνόδου) (Σ.σ. Δικολάβους χλευαστικῶς καλοῦν τοὺς Ἐπισκόπους ἡμῶν). Καὶ πάλιν ἕτερος σφριγὼν ἐν ὕβρει γράφει, «Καὶ δὲν ἀσχολούμεθα μὲ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΑΣ καὶ ΠΑΡΑΦΥΑΔΑΣ ΟΥΝΙΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΠΙΤΩΝ» (Κῆρυξ Σεπτέμβριος 1976 σελὶς 14) καὶ πάλιν, «Ἡ σκευωρία καὶ ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΟΣ πνευματικὴ μισοφονία τοῦ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ τῆς Κάνιγγος 32, καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτῆς» καὶ πάλιν τῶν αὐτῶν, «Τῶν ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ καὶ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΩΝ τῆς Κάνιγγος 32» καὶ πάλιν τῶν αὐτῶν, «Δηλοὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ πρὸς τὴν ΣΥΝΑΓΩΓΗΝ τῶν ΠΟΝΗΡΕΥΟΜΕΝΩΝ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32, ὡς ΜΟΙΧΑΛΙΔΑ καὶ ΑΠΑΤΕΩΝΑ». Καὶ πάλιν οἱ αὐτοί, «Ἀλλοτριόφρονες «Δεσποτάδες» ἐκμεταλλεῖται τῆς Ἱερᾶς παρακαταθήκης, ἐμφανιζόμενοι ὡς ταγοὶ τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας, καὶ κατατετμημένοι καὶ ἀλληλοδακνόμενοι ΕΠΙΣΚΟΠΙΣΚΟΙ, οἵτινες τὴν εὐσέβειαν ποριζόμενοι» (Κῆρυξ Σεπ/ριος 1977 σελ. 3, 5, 6 καὶ 10. Ματθαϊκοὶ Ἐπίσκοποι, Ἀνδρέας Ἀνέστης, Γρηγόριος, Ματθαῖος, Νικόλας, Λάζαρος, Παχώμιος, Θεοδόσιος, Εὐμένιος, Τίτος).

Καὶ πάλιν, «ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ τῶν Ἀκακιακῶν - Αὐξεντιανῶν» (Ἄπας ὁ Ματθαϊκὸς κλῆρος, διὰ στόματος Κοντογιάννη, Κῆρυξ Φεβ/ριος 1979 σελὶς 10). Καὶ πάλιν, «Οἱ ΨΕΥΔΕΠΙΣΚΟΠΟΙ τῆς Κάνιγγος 32, ΡΑΣΟΦΟΡΟΙ μὴ ἔχοντες κἄν Ἱερωσύνην» (Τόμπρος). Τοῖς ληραῖνουσι δεῖ συλληρεῖν, ἐκ τῶν ὑμῶν λαβόντες Ματθαϊκοί, τὰ ὑμῶν λάβετε. Ἐὰν οἱ ἡμέτεροι κατὰ τὴν κυνογλωσσίαν σας εἶναι «Ρασοφό-

ροι», οἱ ὑμέτεροι οἱ ἐκ τῆς Κερατέας καταγόμενοι, ἀναμφιβόλως θὰ εἶναι ΚΕΡΑΤΟΦΟΡΟΙ. Καὶ πάλιν, τοῦ αὐτοῦ, «Ὁ Ἀκάκιος διὰ τῆς ΑΚΥΡΟΥ, ΑΝΟΣΙΟΥ, ΕΜΠΑΙΚΤΙΚΗΣ καὶ ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑΣ ΤΟΥ, ΥΠΟ ΡΑΣΟΦΟΡΩΝ μὴ ΕΧΟΝΤΩΝ ΚΑΝ ΙΕΡΩΣΥΝΗΝ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΩΣ ΑΦΙΣΤΑΜΕΝΩΝ τοῦ φρικτοῦ Θυσιαστηρίου» (Τόμπρος ὁ περιβόητος). Ἐκ στόματος κοράκων, κρά, κρά, ἀκούεται.

Καὶ πάλιν, «Τὰ ΤΡΟΠΑΡΙΑ τῶν ἀνθρώπων τῆς Κάνιγγος 32». Καὶ πάλιν, «Ἐπὶ πόσον χρόνον νὰ σᾶς παρακολουθῶμεν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς βιούσης τὰ ὦτα ΑΣΠΙΔΟΣ Κάνιγγος 32;» Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΚΩΦΕΥΟΝΤΕΣ πρὸς τὰ στενὰ τῆς Κάνιγγος ἐμφωλευούσας ΣΚΥΛΛΑΝ καὶ ΧΑΡΥΒΔΙΝ, ἐπεκτεινομένας ἄχρι τῆς Κρέμμου 84, καὶ ἀσματούσας τὸ ἄσμα τῆς ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΣ καὶ τὸ ΤΡΟΠΑΡΙΟΝ τῆς δῆθεν «Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας», Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ «Ἡ δῆθεν Ἐγκύκλιος τῶν ΠΑΡΟΙΚΟΥΝΤΩΝ τὴν ὁδὸν Κάνιγγος» Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς «Εἰς τοὺς πολλοὺς ἐκ τῶν λαϊκῶν Χριστιανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους διενεμήθησαν ἢ θὰ διανεμηθοῦν φυλλάδια (Ἵπομνήματα, ἀποκηρύξεις, ὁμολογίαι, παρατηρήσεις λίβελλοι) πρὸς καθάρσιν ψυχῆς των, ἀπὸ τοῦ ριφθέντος εἰς αὐτὴν ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΥ ΣΠΟΡΟΥ, ἢ πρὸς πρόληψιν ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΗΣ καὶ ΑΝΙΑΤΟΥ ΦΛΩΡΙΝΑΚΑΚΙΑΥΞΕΝΤΙΚΗΣ ΝΟΣΟΥ», Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου, ἐξ οὗ ἔλκει ἡ ΟΜΑΣ τῶν τῆς Κάνιγγος 32, τὴν Ἀρχιερωσύνην». Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Αὐξεντιανοὶ μὴ ΟΡΘΟΠΟΔΟΥΝΤΕΣ πρὸς τὴν ἀλήθειαν». Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «μεταπηδεῖτε εἰς τὸ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι ὄνομα μὲν «Ὁρθοδοξίας» τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς, ἡρνημένην ἔχοντες», Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΤΗΝ ΓΑΥΡΙΩΣΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΡΙΠΟΔΟΣ ΑΣΕΒΕΙΑΣ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΡΣΙΑΣ ΚΑΘΗΜΕΝΗΝ ΠΥΘΙΑΝ τῆς Κάνιγγος 32» (Ἀποκατάστασις Ἀληθείας, σελὶς 4, 15, 17, 28, 33, 36, 37, τοῦ Ἀνδρέα Ἀνέστη, ὁ ὁποῖος ὑπετάσσετο εἰς τὸν Τόμπρον λέγοντος «Νᾶναι εὐλογημένον» κατὰ Καντάρην, καὶ μὴ δυνάμενος οὐδὲ τὴν ὑπογραφὴν του νὰ θέσῃ, κατὰ Χαρίσιν.

Καὶ πάλιν, «Οἱ ΒΑΡΕΙΣ ΛΥΚΟΙ, οἱ ὁποῖοι ἐξορμοῦν ἐκ τοῦ καταφυγίου των τῆς ὁδοῦ Κρέμμου Καλλιθέας», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Τὴν ΣΑΠΡΑΝ καὶ ΠΡΟΔΟΤΙΚΗΝ διδασκαλίαν τοῦ πρ. Φλωρίνης», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Ἐδῶ φαίνεται καὶ πάλιν ἡ ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΙΟΣ τακτικὴ τῶν τῆς Κάνιγγος 32 ΗΓΗΤΩΡΩΝ», «Τῶν ΗΓΗΤΩΡΩΝ τῆς Κάνιγγος 32», καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «ΑΦΕΝΤΑΔΕΣ Αὐξέντιος καὶ σία» καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΚΥΝΕΣ καὶ ΑΓΡΙΟΙ

ΜΟΝΙΟΙ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των ΡΑΣΟΦΟΡΟΥ ἀμονάχου Μοναχοῦ» (Ἐννοεῖ τὸν ἀείμνηστον Μᾶρκον Χανιώτην) καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Κλέπτης, ληστής γηραλέος ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ». Ἐννοεῖ τὸν π. Μᾶρκον. (Ἰωάσαφ Ἀνάγνου Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Ἀννης, Λυγαριὰ Λαμίας εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ΒΙΓΛΑ σελὶς 14, 36, 60, 69, 70, 75). Κύριε Ἀναγνε, «Φερωνύμω, τὴν κλήσιν κατάλληλον ἐπαγόμενοι, τῇ τῆς ἀναγνότητός σου ἀποστροφῇ» κατὰ τὴν κλήσιν καὶ τὸ πρᾶγμα φέρεις.

Καὶ πάλιν, «Ὁ Ἀκάκιος ἔκαμε ὄρκον νὰ μὴ φανερῶσιν σὲ κανένα τίποτα, καὶ ἂν τὸ φανερῶσιν, νὰ τοῦ πάρῃ ὁ Διάβολος τὴν ψυχὴν του, καὶ τότε τὸν χειροτονήσανε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν παρουσίαζε ὅσο ζοῦσε χειροτονικὸν ἐνῶ καὶ τὰ ΜΟΥΛΑΡΙΑ ἔχουνε χαρτὶ Μητρώου, καὶ χωρὶς αὐτό, δὲν τὸ δέχεται τὸ Μουλάρι ὁ ἀγοραστής, ἐνῶ σεῖς δεχτήκατε σὰν στραβοὶ καὶ μονόφθαλμοι ποῦ εἰσθε, τὸν ΑΧΡΗΣΤΟ καὶ ΨΕΥΤΗ, σὰν καλὸ, καὶ τὸν ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟ καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΟΝ Ἀκάκιον σὰν Δεσπότην σας» (Σ.σ. Ἐκ τοῦ συναγομένου συμπεράσματος, ἔχοντες χειροτονικὸν οἱ Ματθαϊκοὶ Δεσποτάδες, εἶναι ὄντως ΜΟΥΛΑΡΙΑ, τοὺς εὐχόμεθα νὰ προκόψουν καὶ εἰς ΚΥΠΡΑΙΤΙΚΑ ΓΑΪΔΟΥΡΙΑ. Καὶ πάλιν, «Λοιπὸν πάτερ Γερόντιε, δύο ἀκοινώνητοι, κατεβάσανε τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ νὰ κάνουνε τὸν πρῶτον σας ἀρχιερέα Ἀκάκιον; οὐδέποτε, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ἀνάθεμα ποῦ εἶναι τοῦ Διαβόλου, δὲν φυτρώνει εὐχὴ καὶ εὐλογία ἀλλὰ κατάρρα καὶ κακοδαίμονια, καὶ ἔσυρε κι' αὐτὸς τὸ ἀνάθεμα τοῦ νεοσημερολογίου ἐπάνω του, καὶ ἀφοῦ δὲν πῆρε εὐλογία τῶν ἁγίων, ὁ πρῶτος σας Ἀκάκιος πῶς θὰ εἶχε νὰ μεταδώσῃ σὲ σᾶς τοὺς ἀρχιερεῖς» του, καὶ στὸν Αὐξέντιον;» Καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἀπορίαν πολλῶν ἀναγνωστῶν τῶν Ἐγκυκλίων καὶ περιοδικῶν σας εἶναι μία καὶ ἡ ἴδια, εἰσθε πραγματικοὶ ΛΑΟΠΛΑΝΟΙ, ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΟΙ καὶ ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ, ΠΝΑΝΕΜΕΝΟΙ καὶ ΠΛΑΝΩΝΤΕΣ τοὺς ἀφελεῖς». Καὶ πάλιν ὁ αὐτός «Ὁ Ἀκάκιος ἦλθε ἐδῶ σὰν ΤΡΑΓΙ καὶ τὸ ΚΟΥΔΟΥΝΙ του, καὶ ὅπως τὸ ΑΔΕΣΠΟΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ καὶ ἔτρεχε στὰ μαῦρα ὄρη σὰν τὸν ἀποδιοπομπαῖο τράγον, ἀφοῦ ἀνέλαβε ὅλης τῆς ΦΑΡΑΣ σας τὰ ἀνομήματα;» (Ἰωακείμ Συργιάνης, Ματθαϊκὸς Μοναχός, Κερασέα Ἀγίου Ὁρους, ἐντυπον ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΙΣ σελὶς 5, καὶ 9. Ὁ Συργιάνης ἐμίσθωσεν τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸν Διάβολον.

Καὶ πάλιν, «Διαφόρων ΗΓΗΤΩΡΩΝ τῆς ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΥ καὶ ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΟΥ ΑΚΕΦΑΛΟΥ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΣ τοῦ πρ. Φλωρίνης», καὶ πάλιν

τοῦ αὐτοῦ, «ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΟΙ Οἱ ΑΥΞΕΝΤΙΑΝΟΙ - ΑΚΑΚΙΑΝΟΙ» καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «ΑΚΑΚΙΟΑΥΞΕΝΤΙΑΝΟΙ ἢ χειροτονία των μὴ ἔχουσα ΙΧΝΟΣ ΕΓΚΥΡΟΤΗΤΟΣ». Καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «ΚΑΚΟΔΟΞΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ: ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΕΣ ΨΕΥΔΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΑ, ΑΚΑΚΙΟΥ, ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ» (Ἄμφιλόχιος Ταμπουράς, Κουμουνοδούρου 72 Λάρισα, εἰς βιβλίον τοῦ ΑΙΤΙΑ σελῖς 109, 103 καὶ 114). Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΨΕΥΔΟΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ καὶ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΟΙ Αὐξεντιανοὶ - Καλλιστινοὶ» καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «Οἱ ΠΕΠΤΩΚΟΤΕΣ καὶ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΙ καὶ ΦΥΓΑΔΕΣ κληρικοί, παλαιοὶ καὶ νέοι», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΗ (τοῦ κ. Αὐξεντίου). Ἐκρως ἀντικανονικὴ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, ὑπὸ τοῦ Σικάγου Σεραφεῖμ, καὶ τοῦ Αὐξεντίου ὑπὸ τοῦ Λατινόφρονος Λεοντίου κ.λ.π.) (Ἄμφ. Ταμπουρά), διδασκάλου τῶν Ματθαϊκῶν, εἰς τὸν Κήρυκα Μαρτίου 1979, σελῖς 17 καὶ 18). Ἐχομεν ἓνα χρέος νὰ ἀποδώσωμεν τοῖς Ματθαϊκοῖς, ἰδίᾳ τῷ Ταμπουρᾷ, δηλαδὴ νὰ συνάψωμεν εἰς τοὺς τῆς μεγίστης Λαύρας Λατινόφρονος ἀδιαλύτους, καὶ τὸν «ἅγιον πατέρα» των Ματθαίων, ὡς ὁμότιμον ἐκείνων, ἔτι δὲ καὶ σὺν τῷ Πάπᾳ τῆς Ρώμης, τῷ Πάπᾳ Ματθαίῳ τῆς Κερατέας. Καιροῦ καλοῦντος θὰ παράσχωμεν τὰς ἀποδείξεις, ἐτέρων μαρτυρούντων καὶ μὴ ἡμῶν. Ἴδου ἐχέτωσαν τὴν ἑγγραφὸν ὑπόσχεσίν μου, ἵνα μὴ φανῶ ψεύστης.

Καὶ πάλιν, «Σύνοδος» ἀποτελεσθεῖσα ἀπὸ ΦΥΓΑΔΑΣ, ἢ ΑΠΟΒΛΗΘΕΝΤΑΣ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (Ἐκκλησία ἐννοοῦν ἑαυτούς). Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΟΙ καὶ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ» (Κοντογιάννης ἀντικαταστάτης τοῦ Τόμπρου εἰς τὸν Κήρυκα Μαρτίου 1979, σελῖς 23, 24). Καὶ πάλιν, «ΕΚΠΕΣΟΝΤΕΣ καὶ ΑΠΕΣΧΙΣΜΕΝΟΙ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. παλαιότερων καὶ νεωτέρων». Καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΑΥΤΟΤΙΤΛΟΦΟΡΟΥΝΤΑΙ «Ἐκκλησία», πλανῶντες καὶ πλανώμενοι», καὶ πάλιν, «Οὗτοι ἡγήθησαν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἡγοῦνται καὶ σήμερον ΦΑΤΡΙΩΝ καὶ ΣΧΙΣΜΑΤΩΝ», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΨΕΥΔΑΔΕΛΦΟΙ, ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ, ΨΕΥΔΟΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ «ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ τοῦ κ. Αὐξεντίου» καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «ΨΕΥΔΕΠΙΣΚΟΠΟΙ καὶ ΨΕΥΔΟΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Αὐξεντιανοὶ - Καλλιστινοὶ ΑΠΕΣΧΙΣΜΕΝΟΙ», καὶ πάλιν τοῦ αὐτοῦ, «Παλαιοημερολογικαὶ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ τύπου Αὐξεντίου» (Ἄνδρᾳ Ἀνέστη Ματθαϊκοῦ δοκοῦντος Ἀρχιεπισκόπου τοῦ «ὑπηρετοῦμένου σὰν Σουλτάνου, ἀπὸ Μοναζούσας» κατὰ Καντάρην Ὁρθ. Πορεία σελ. 10).

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἐλεγχος καὶ Ἀνατροπῆς, σελῖς 2, 4, 27, 28).

Καὶ πάλιν «ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ» (Κῆρυξ Μαΐου 1979 σελ. 27) καὶ πάλιν, «ΑΠΟΣΤΑΤΑΙ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ» (Κῆρυξ Μαΐου 1979 σελ. 28). Διὰ τὸν ΚΗΡΥΚΑ λέγει ὁ Καντάρης ὅτι, «ἔχει Θεομίσσητον τακτικὴν... φαρμάκι ἔχει ἢ ψυχὴ των, καὶ τὸ σκορπίζουν μὲ τὸ Περιοδικόν τους ΚΗΡΥΚΑ, τὸ ὁποῖον ὁπαδός τους τὸ ὠνόμασε ΚΟΡΑΚΑ, διότι μόνον ΚΟΡΑΚΕΣ σκορπίζουν κραυγαλέες φωνές καὶ γεμίζουν τοὺς αἰθέρες» (Ἄρθ. Πορεία σελ. 6, 8, 11). Καὶ πάλιν «Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ πρ. Φωρί-

νης, χλιαροὶ ὄντες καὶ μὴ ἔχοντες καθορισμένον ΠΙΣΤΕΥΩ» Κλήμης Μοναχός, Γέννησις Χριστοῦ Κατουνάκια Ἀγ. Ὁρος, εἰς τὸν Κήρυκα Σεπ/ρίου 1979 σελ. 26). Καὶ πάλιν, «Η ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ καὶ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ σας» (Κῆρυξ Ὀκτ. 1979 σελ. 2). Καὶ πάλιν, «ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΑΙ ΟΜΑΔΕΣ, ΔΡΩΣΑΙ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΙΚΩΣ», καὶ πάλιν οἱ αὐτοὶ, «ΟΜΑΔΕΣ καὶ ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ» (Ματθαϊκὴ Σύνοδος (ἀθετούντων) Ἀνδρέας, Γρηγόριος, Ματθαῖος, Νικόλαος, Λάζαρος, Θεοδόσιος, Παχώμιος, Εὐμένιος, Τίτος. Κῆρυξ Ὀκτ. 1979 σελ. 8, 10).

Καὶ πάλιν, «ΑΠΕΣΧΙΣΜΕΝΟΙ ΑΥΞΕΝΤΙΑΝΟΙ» (Κῆρυξ Μαΐου 1979 σελ. 29). Καὶ πάλιν, «ΔΙΨΥΧΟΙ τῆς Κερατέας, Αὐξέντιος, Γερόντιος, Κληματιανός 1980». Καὶ πάλιν, «Ὁ πρ. Φλωρίνης, ἔμεινε δρῶν ὡς ΟΥΝΙΑ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.». Καὶ πάλιν ὁ αὐτός, «ΟΥΝΙΤΩΝ ΔΡΩΝΤΩΝ ΨΕΥΔΑΔΕΛΦΩΝ» (Τιμητικὸς Τόμος σελῖς 88 καὶ 89, τοῦ ἐκ τῆς Οὐνιτικῆς «Θεολογικῆς» Σχολῆς «Θεολόγου» Ἐλευθερίου Γκουτζίδου, λαβόντος τὸ Δίπλωμα, σὺν τῶν ἐτέρων ὁμοθεολόγων αὐτοῦ Κοντογιάννη καὶ Τουρλῆ, καὶ φερόντων τὴν ΟΥΝΙΑ των ἐντὸς τῆς Ματθαϊκῆς Παρατάξεως, καὶ θελόντων νὰ ποιήσωσι πάντας τοὺς Παλαιοημερολογίτας ΟΥΝΙΤΑΣ. Ὁ Καντάρης καὶ Τόμπρος γράφουν περὶ αὐτῶν, «Οἱ Μέντορες σας *μωρολόγοι Θεολόγοι* οἱ ὁποῖοι δὲν σᾶς διδάσκουν τὰ χρήσιμα, ἀλλὰ τὰ φθονοπαράγωγα» Ὁρθ. Πορεία σελ. 10). Καὶ πάλιν, «ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΙ καὶ ΨΕΥΔΕΚΚΛΗΣΙΑΙ Παλαιοημερολογιτῶν» (Κῆρυξ Αὐγ. 1981 σελ. 236). Καὶ πάλιν, «Οἱ ὁμόφρονες τοῦ πρ. Φλωρίνης, συνεχίζουν νὰ δροῦν ὡς ΟΥΝΙΑ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.» (Κῆρυξ Αὐγ. 1981 σελ. 260). καὶ πάλιν, «ΨΕΥΔΟΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΑΙ ΦΑΤΡΙΑΙ - ΟΜΑΔΕΣ» (Κῆρυξ Αὐγ. 1982 σελ. 191). Καὶ πάλιν, «ΔΗΘΕΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ Γ.Ο.Χ.» (Κῆρυξ Σεπ/ριος 1982 229).

Ἀφοῦ ἐγεύθητε καὶ ἴδατε τὰ Ματθαϊκὰ στόματα, ἀκούετε νῦν μὲ τί ὁμοιάζουσι». Καὶ τὸ δὴ πάντων αἰσχροτέρων ὅτι αὐτὸ τὸ στόμα τὴν χρῆσιν ἀναλαμβάνει τῶν ὀπισθεν μορίων, καὶ γίνεται ἐκείνων ἀτιμώτερον, εἰ δὲ ἐν τῷ στόματι τοσαύτη ἀσχημοσύνη, ἐννόησον ἐν τῇ ψυχῇ» (Χρυσόστομος).

Ἰκανὰ μὲν λοιπὸν ταῦτα πρὸς στηλίτευσιν τῶν ὕβριστῶν Ματθαϊκῶν, ἐξ ὧν ὕβρεων εἶπον αὐτοὶ καθ' ἡμῶν, ἐκ τούτων διηλέγχθησαν ὕβρισται καὶ ἀτιμοὶ, κατὰ τὴν Παροιμίαν, «Οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία» (Παρ. ΙΑ' 2).

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

ΑΙ ΔΩΡΕΑΙ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἀριστείδης Καρβελάς

Ἐκ συνέχειας

Πράγματι τοῦ Κυρίου ὁ λόγος ὡς καὶ ἀνωτέρω διατυπῶται πρὸς πάντας ἀπευθυνόμενος, πληροφρεῖ ὡς φῶς ἀληθινὸν ζωηφόρον καὶ πνευματικὸν καταυγάζει τὰς καρδίας καὶ τὰς διανοίας, λαμπρύνει τὰς ψυχὰς ὡς πῦρ ξηραίνει καὶ κατακαίει τὰς ἁμαρτίας, σφυριλατῇ χαρακτῆρας ὡς πυρσὸς φωταγωγεῖ ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, διαλύει τὸ σκότος θέλημα, εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ ἐν Τριάδι Ἁγίου Θεοῦ.

Καὶ τὰς δύο περιπτώσεις ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη λεπτομερῶς, ἐπισημαίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν: ἡ πρώτη περίπτωση, ἡ ἀπώλεια, διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ πνευματικὸς θάνατος, ἡ δευτέρα δὲ τοιαύτη, ἡ σωτηρία, ὡς καὶ ἡ μακαρία

ζωὴ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ εἰς ἕτερον σημεῖον τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς του, Κεφαλ. στ'. στίχ. 23, οὗτος ἀναφέρει: «τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

Ἐν κατακλείδι συμπερασματικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι: καταστρεπτικὰ ἀσφαλῶς τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, τὴν ὑπὸ τῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας πλαισιουμένην, εὐεργετικὰ βεβαίως καὶ σωτηριώδη εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, τὴν ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ περιφρουρουμένην καὶ κατευθυνομένην. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς σαφεινότητος προτροπῆς, τῆς ὡς ἀνωτέρω ἀναφερομένης: «τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», αἱ

ἁμαρτωλαὶ κατὰ συρροὴν γενόμεναι ἐνέργειαι, αἱ ὁποῖαι ἐπιφέρουν τὸν πνευματικὸν θάνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον: «τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος...», αἱ πράξεις τῶν ἀρετῶν ἐν τῷ συνόλῳ πραγματοποιούμεναι κοσμοῦν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιτυγχάνει οὗτος τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν, διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῶν δωρεῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος ὡς καὶ ἐπανελημμένως ἐσημειώθη καὶ ἐτονίσθη εἰς τὴν παρούσαν μελέτην, εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοὺς ἀκολουθώντας Αὐτόν, ἡ μοναδικὴ καὶ ἀσφαλὴς ὁδός, ἡ σωστικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ μακαρία ζωὴ, ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ Ὁποίου οὐδὲν ὁ ἄνθρωπος, θεάρεστον ἔργον δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ εἰς τὴν ἐπίγειον πορείαν τῆς ζωῆς του..

«Στῶμεν· καλῶς...», παραγγέλλει ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία πρὸς τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ἀπευθυνομένη, ἀντηχεῖ ἡ ἐκ τῶν Ψαλμῶν ἰαχὴ, «Τὰ λόγια Κυρίου λόγια ἁγνά, εὐφραίνοντα καρδίαν, ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς».

Τοὺς λόγους τούτους τοὺς πνευματοφόρους καὶ καρποφόρους, πληροφορούμενοι πάντες ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἱ τὴν γῆν ταύτην οἰκοῦντες καὶ τὴν πρὸς τὰ ἄνω πορείαν ποθοῦντες, καλούμεθα ὅπως τοὺς ἀναζητήσωμεν μετὰ προθυμίας εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα - μικρὸν μέρος τῶν ὁποίων κατεχωρήθη εἰς τὴν παρούσαν μελέτην - τοὺς μελετήσωμεν μετ' εὐλαβείας, τέλος ἐκ τῆς μελέτης τούτων διδασκόμενοι, τοὺς ἐφαρμόσωμεν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν ἡμῶν μετὰ πίστεως, ἀγάπης κατὰ Θεόν, καθαρᾶς καρδίας καὶ ἀκατακρίτου συνειδήσεως, βέβαιοι ὄντως ὅτι τὴν εὐφροσύνην καὶ τὸν φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν κατὰ τὴν θείαν ἐπαγγελίαν, πανευτυχεῖς θέλομεν ἀκολουθῶντες ἀπολαύσεις πλουσίως, μετὰ δόξης καὶ τιμῆς καὶ εἰρήνης, ὡς ἐργάται εἰς τὸν ἀμπελῶνα τῶν δωρεῶν τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ, καλῶς παριστάμενοι καὶ ἐργαζόμενοι.

Χαρακτηριστικῶς εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καταχωροῦνται σταχυολογήματα ἐκ τῶν ἱερῶν κειμένων, εἰς μικρὸν ἀριθμὸν πρὸς κατατοπισμὸν ὡς ἀκολουθῶς: «Μακάριος ἀνὴρ ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη καὶ ἐπὶ καθέδρᾳ λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν· ἀλλ' ἡ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός». (Ψαλμὸς 1, στίχ. 1,2). «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεως· ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχὴ μου εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, ἡ καρδία μου καὶ ἡ σὰρξ μου ἠγαλλιάσαντο ἐπὶ Θεόν ζῶντα». (Ψαλμὸς 83, στίχ. 2,3) «Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέ-

λεος... ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβούμενους αὐτόν· καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν». (Ψαλμός 102, στίχ. 8, 11, 12) «Θεοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου· μὴ ἐκκλίνης τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις...». (Ψαλμός 140, στίχ. 3, 4), «Ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ· θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται καὶ σώσει αὐτούς». (Ψαλμός 144, στίχ. 18, 19) «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». (Ματθ. Κεφαλ. ια' στίχ. 28) «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. Κεφαλ. ιη' στίχ. 20), «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου· αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δέ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». (Ματθ. Κεφαλ. κβ' στίχ. 37, 38, 39) «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως... γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστίν». (Λουκ. Κεφαλ. στ' στίχ. 31, 36) «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. Κεφαλ. δ' στίχ. 24) «Τὸ ἐπικέκρυπτον ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγὺς· μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντί τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν τῆς ἀπιστίας· ὡς ἄγκιστον ἀναζητᾷ καὶ ἀνασύρει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγεῖ, διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας, ἢ ὁποία ἀποβάλλει ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου τὴν πικρίαν τῆς ἀμαρτίας, καὶ τροφοδοτεῖ ταύτην πλουσίως διὰ τοῦ Θεοῦ ἐλέους.

Ἀκολουθῶς ὁ Κύριος ὡς μοναδική ὁδὸς ὁδηγεῖ εἰς τὸν λειμῶνα τῶν ἀρετῶν, πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἐφαρμογὴν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου πάσης ἀρετῆς· ὡς πραγματικὴ καὶ βεβαία ἀλήθεια, τὰς δωρεὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀναγγέλλει πρὸς πᾶσαν κατευθύνσιν, διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ κήρυκας τῶν θείων ἀληθειῶν· ὡς πραγματικὴ δὲ καὶ ἀθάνατος ζωὴ, τὴν μακαριότητα ὑπόσχεται διὰ τὰ τέκνα τῆς εὐσεβείας. Διὰ πάντα ταῦτα τὰ ψυχωφελῆ ὁ Κύριος προσκαλεῖ καὶ τὴν λύτρωσιν ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας, τὴν ὁδὸν τῆς ἐναρέτου πορείας, τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν καὶ σωτηριώδη, τὴν πνευματικὴν καὶ μακαριαν ζωὴν, πλουσίως πάντα ταῦτα παρεχόμενος. Ἐπιπροσθέτως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρέχει τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ προσπάθεια πρὸς πνευμα-

τικὴν καὶ κατὰ τὸν θεῖον Νόμον ζωὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι οὕτω παραμένουν ἡνωμένοι μετὰ τῆς θείας χάριτος, καθίσταται ἰσχυρὰ καὶ ἀκλόνητος, διότι ἡ παρεχομένη ζωτικὴ δύναμις, εὐλογία καὶ ἀπὸ Θεοῦ χάρις περιβάλλουν ταύτην· τὴν προσπάθειαν τῶν ἀνθρώπων - συνεχῶς, τὴν περισκέπουν, τὴν κατευθύνουν, καὶ οὕτω ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν καθίσταται πραγματικὴ καὶ ἀπόλυτος. Κατὰ συνέπειαν πραγματικὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἡ αἰτουμένη παρὰ τῶν ἀνθρώπων θεία βοήθεια, ἢ καὶ παρεχομένη πλουσίως, διότι ἄνευ ταύτης, ὡς ἐσημειώθη προηγουμένως, καθίσταται προβληματικὴ ἢ ὑπ' αὐτῶν - τῶν ἀνθρώπων - ἐπιτυχία εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς πνευματικὴν καὶ κατὰ τὸν θεῖον Νόμον ζωὴν, παραμένουσα ἄκαρπτος.

Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν - τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἀδιάλειπτον συνέχειαν εἰς τὴν δημιουργίαν χριστιανικῆς πολιτείας καὶ πνευματικῆς κοινωνίας ἀνθρώπων, κ.λ.π. ὡς κατεχωρήθη καὶ προηγουμένως - βροντοφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν», καὶ ὁ ἀπόηχος κροταλίζει εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀφύπνισαι ἐκ τοῦ ληθάρχου τῆς ἀμαρτίας, συνεργούσης τῆς μετανοίας, τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐπιστροφὴν καὶ κατὰ Θεὸν πορείαν εἰς τὴν ἐπιγειὴν ζωὴν, διὰ τῆς ἀποστροφῆς ἐνὸς κακοῦ παρελθόντος καὶ δημιουργίας ἐνὸς νέου μέλλοντος, κατευθυνομένου ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, καὶ παραγγέλλει καὶ συνιστᾷ ὁ θεῖος Ἀπόστολος, ὡς λεπτομερῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολὴν του, Κεφαλ. γ' στίχ. 5-17, πρὸς ἐπιτυχίαν ἀπολύτως τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ.

Οἱ ἀναφερόμενοι ἐκεῖ (Κολασ. Κεφαλ. γ' στίχ. 5-17) λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πλούσιοι εἰς περιεχόμενον, εἰς ὑψηλὰς ἐννοίας, εἰς προτροπὰς, εἰς διδασκαλίαν, εἰς διαχωρισμὸν τῶν κακίστων πράξεων ἀπὸ τῶν ἐναρέτων τοιούτων μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, πρὸς πληροφориαν πάντων τῶν ἀνθρώπων, πρὸς καθοδήγησιν αὐτῶν, πρὸς δημιουργίαν τῆς κατὰ Θεὸν κοινωνίας ἐργαζομένης συμφώνως πρὸς τὸν θεῖον Αὐτοῦ Νόμον, διὰ τῆς συντριβῆς καὶ ἀφανισμοῦ τοῦ κράτους τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ πορνεία, τονίζει ὁ θεῖος Ἀπόστολος εἰς τὴν ἀνωτέρω περικοπὴν, μολύνει τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, προσβάλλει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ δημιουργηθεῖσαν· κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἔφεσις καὶ ἡ ροπή πρὸς τὸ κακόν, δημιουργεῖ ἐπιθυμίαν καὶ πάθη κακῆς προαιρέσεως· κατευθύνει τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑποδούλωσιν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν καθιστᾷ δοῦλον τῆς ὕλης διὰ τῆς πλεονεξίας, ἐπι-

σύρει δὲ διὰ τὰς ἀμαρτωλὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας, τὴν δικαίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ τιμωρίαν.

Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν αὐτὴν περικοπὴν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει: ἡ ὀργή, ὁ θυμός, ἡ κακὴ καὶ πονηρὰ προαίρεσις, ἡ κακολογία, ἡ αἰσχρολογία, καὶ τὸ ψεῦδος, πάντα δὲ ταῦτα ὡς καὶ προηγουμένως ἀμαρτωλὰ ἐπιτεύγματα, τῆς ἀμαρτίας ὁψώνια, ἀπομακρύνουν τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τὸν ἀποστεροῦν τῆς θείας εὐλογίας καὶ προστασίας, τὸν ὁδηγοῦν πράγματι εἰς τὴν ἀπώλειαν, τὴν καταστροφὴν καὶ τέλος εἰς τὸν πνευματικὸν θάνατον.

Ἀκολουθῶν εἰς τὸ αὐτὸ περιεχόμενον τῆς εἰρημένης περικοπῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνεχίζει, τῶν καλῶν ἔργων ἐπισημαίνει τὰ ὠφέλιμα, καὶ τονίζει: ἡ εὐσπλαχνία, ἡ ἀνυπόκριτος διάθεσις πρὸς εὐεργεσίαν, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ πραότης τοῦ χαρακτῆρος, ἡ μακροθυμία διὰ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς παροχῆς συγγνώμης πρὸς πάντας κατὰ περίπτωσιν, ἐκδηλουμένης πρὸς πάντας κατὰ περίπτωσιν, ἐκδηλουμένη ταύτης διὰ τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης, ἡ ὁποία θέλει ἀποτελεῖ τὸν συνδετικὸν κρίκον εἰς τέλειον σύνολον τῶν ἀρετῶν, καθιστοῦν πράγματι τὸν ἄνθρωπον τέκνον τῆς πίστεως, μέλος τῆς ἐκλεκτῆς μερίδος διὰ τῆς εὐσεβείας. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ παρέχεται πλουσίως καὶ ἡ εἰρήνη Αὐτοῦ, ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα, ἐπιστατεῖ καὶ κυριαρχεῖ εἰς τὰς καθαρὰς καρδίας. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, σωτηριώδης, ἡ διδασκαλία Του εὐεργετικὴ καὶ ὠφέλιμος, παραμένουν ἀμφοτέρω ἀναπόσπαστα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐπιδιώκουν ταῦτα καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἐπιτελεῖται κατὰ τὸ θεῖον γνωρίζεσθαι πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τό λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίσεσθε». (Φιλιπ. Κεφαλ. δ' στίχ. 5,6,7,8) «Μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας· ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινι ἀπο δῶ, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας. Πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντί εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γάρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς». (Α' Θεσσαλ. Κεφαλ. ε' στίχ. 14-18) «Ἐύμναζε σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν... ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης». (Α' Τιμοθ. Κεφαλ. δ' στίχ. 7,8) «Οὐ γὰρ ἔχομεν ὥδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν». (Ἑβρ. Κεφαλ. ιγ' στίχ. 14) «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». (Α' Ἰωάν. Κεφαλ. δ' στίχ. 16). Σημειοῦται ἐνταῦθα ὅτι

περί τῆς ἀγάπης ταύτης, τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης, πραγματεύεται καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του, Κεφαλ. ιγ' στίχ. 1-8.

Τὰ καταχωρηθέντα προηγουμένως, συνίστανται ὡς ἀπαρχὴ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πλήθους αὐτῶν εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα, τὴν Παλαιάν, τὴν Καινὴν Διαθήκην, τὴν Ὑμνογραφίαν τῆς Ἐκκλησίας κ.λ.π., ὡς δὲ ἐσημειώθη καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὸ ἀνά χεῖρας κείμενον, τὴν μελέτην αὐτῶν τῶν ἱερῶν κειμένων, τὸν πνευματικὸν καταρτισμὸν, καὶ τὴν πιστὴν παρὰ τῶν βουλομένων ἐφαρμογὴν, κατὰ τὴν πορείαν τῆς ἐπὶ γαίᾳ ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν προεκτεθέντων, πᾶσα πνοή, πᾶσα ἄδολος γλῶσσα καὶ χεὶρ ἀρρύπτωτα ὑπὸ τῆς εὐσεβείας κινούμενα, τῶν τὰ οὐράνια ποθούντων ἀνθρώπων, μετὰ φόβου Θεοῦ θέλουσιν ἀναφωνῆσαι, ἐν ταπεινώσει καρδίας: «Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ... ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὁψόμεθα φῶς», ὡς εἰς τοὺς ψαλμοὺς 142 στίχ. 9,10 καὶ 35 στίχ. 10 ἀντιστοίχως ἀναφέρεται. Ἀμήν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 100.—
» » » 200.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982